25-77

Akbaba

«EL ELDEN ÜSTÜNDÜR»!

Dünyanın her yerindeki muhabirleri
Yurdun dört köşesindeki şubeleriyle
Dahili ve harici bütün bankacılık işlerinizde

TİVİ reklam

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 25 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 15 Haziran 1977 — Fiatı 250 Kuruş

ŞİMDİ NE OLACAK?

HALKIN seçimlere gösterdiği ilgi, bir önceki dönemin güçlüklerini bir kez daha vurgulamasının yanısıra, demokrasimizin geleceği yönünden sevindirici. Seçimlerin beklenenin tersine olaysız geçmesi de sevindirici. Bunlar bir yana, sırf seçimlerin yapılabilmiş olması bile sevindirici.

Tümünden daha sevindiricisi, kuşkusuz, CHP'nin gösterdiği ilerleme.

Ama...

Sandıklardan çıkan oylar, bir partinin tek başına iktidara gelmesini sağlayamadı. Sonucu 1973 seçimlerinin sonucuyla karşılaştırınca, parlâmento aritmetiği yönünden pek bir değişiklik olmadığını görüyoruz. CHP'ye koalisyon ortaklığı edebilecek bir sol parti yok. Bağımsızların ve iki minik partinin milletvekillerinin CHP'yi destekleyecekleri düşünülse bile, sihirli 226 sayısına yine erişilemiyor.

Bu kez MC'nin dört üyesinden üçü Meclis salt çoğunluğunu ellerinde tutuyorlar. AP, MSP ve MHP. Bu durumun avunulacak tek yanı. AP - MHP ikilisi gibi kâbustan çıkmışa benzeyen bir yaratığın geçip iktidar koltuğuna oturamayacağı. Hiç değilse Tanrı bizi bundan korudu. Yoksa AP'nin seçimleri tek başına kazanması bile bundan daha hayırlı olurdu.

Peki şimdi ne olacak?

CHP bir azınlık hükümeti mi kuracak?

Azınlık hükümetleri bizde denenmiş bir uygulama değil. Zaten öncelikle AP buna karşı çıkacağını şimdiden haykırıyor.

Bir CHP - MSP koalisyonu mu?

İşte bu denenmiş bir uygulama. Olumsuz yönleri belleklerde taze henüz.

Ya AP, MSP ve MHP'nin katılacağı bir sağ koalisyona ne buyurulur?

Demirel ile Erbakan beylerin seçim öncesinde birbirlerine cömertçe yağdırdıkları şipşirin sövgüleri bir yana bırakın şimdi. Bizim politika tarihimizde nice ağır sözler yalanıp yutulmuştur. Dün dündür, bugün de bugün. Kırgınlıkların böyle bir koalisyona engel olacağını sanmıyoruz.

Ama, iki yaşında bir eşeğin aklı bile böyle bir işe karşı çıkar. Türkiye'yi bir dört yıl daha kargaşa beşiğinde kimse sallayamaz. Zaten böyle bir yönetim, dört yıl şöyle dursun, dört ay bile süremez. Ülke ekonomik iflâsın eşiğinde. «Seçimler bir olsun da...» diye çözümü savsaklanan sorunlar dağ gibi yığıldı. Artık beklemeye gücümüz yok. Üstelik böyle bir girişim, kısa zamanda ülkede kanın gövdeyi götürmesiyle sonuçlanabilir.

Birçok kez dile getirdiğimiz kaygı gerçekleşti: CHP Meclis salt çoğunluğunu elde edemedi. Çok yaklaştı ama, köşeyi dönemedi ne yazık.

Gerçekler, akıl, mantık, yakın geçmiş... Tümü ayni yönü gösteriyor: Çözüm yine CHP'de yatmaktadır. Her ne pahasına olursa olsun desteklenmelidir CHP. Bay Süleyman Demirel bile, başıbozuk bir takıma bayraktarlık etme hevesini bir yana bırakıp CHP'yi desteklemelidir. Eğer bu ülkeyi söylediği kadar seviyorsa, bir dakika bile beklememesi gerekir.

Sermaye kesimi, hükümeti CHP'nin kurmasından yana olduğunu belirtti. Emek kesimiyse zaten önceden beri bu görüşte. Geriye ne kaldı?

Tek çıkar yol CHP'dir. Bunun dışında bir uygulamaya kalkışılırsa...

İşte o zaman yandığımızın resmidir. İşte o zaman umutların yerini kapkara bir tasa yumağı alır.

....

Değinmeden geçemeyeceğimiz bir başka konu daha var.

5/6 haziran gecesini televizyon başında uykusuz geçiren, TRT'nin sorumsuzluğunu ve taraflılığını bir kez daha şaşkınlık ve kızgınlıkla izlediler.

6 haziran sabahı gazetelerini açanlar, TRT hakkındaki kuşkuların doğruladılar. Ama yeni bir şaşkınlık bekliyordu herkesi: Gazetelerin dedikleri birbirini tutmuyordu.

Sayılar birbirinden farklıydı. Yorumlar, bir filin gövdesinin değişik yerlerini tutan körlerin yaptığı yorumları andırıyordu. Kimi bir ağaç gövdesine benzetiyordu sonuçları, kimi bir yılana.

Birçok gazete birkaç kez kendini yalanladı. Nelerin döndüğünü 7 haziran akşamına dek hiç kimse tam olarak anlayamadı.

TRT'ye bugünkü biçimiyle güvenilemeyeceğini zaten biliyorduk. Ama şimdi basınımızın da yanılgılara sürüklenebileceğini görmüş olduk.

En azından üstünde düşünmeye değer.

AKBABA

Özel Plajlı deniz sitesi

DOSTUMUN biri, ne vermiş, kaça almış bilmiyorum, deniz sitesinden bir daire satın almış. Daire dediysem, usunuza öyle gerçek dairelerden gelmesin, şöyle üçe üç bir oda, yanında üçe üç bir salon, hemen salonun ardında, bire iki mutfak, onun hemen yanında da tuvalet banyo bir arada, kalkarken sırtını duvara vurursun, otururken sığışmak için iki yandaki duvarı itmeğe çalışırsın. Yükseklik mi, belli değil mi canım şimdiki müteahhit beylerin para kazanma hırsları? Çok şükür benim boyum ufaktır da kapıların üstüne çarpmadan başımı geçebiliyorum.

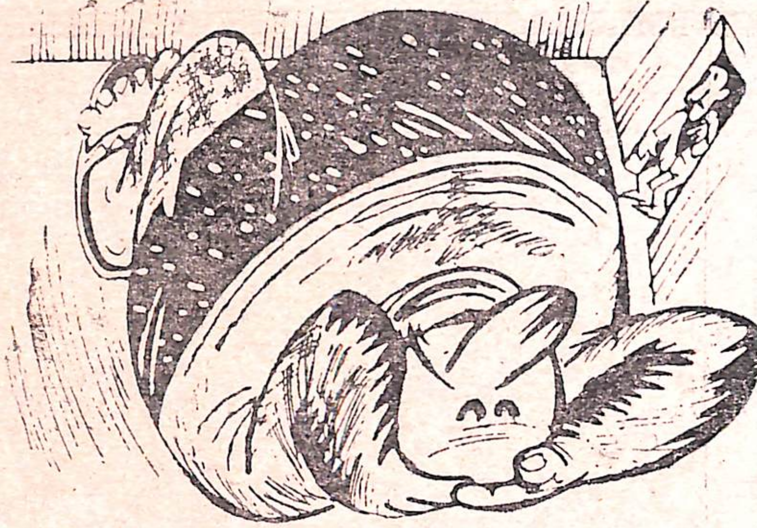
İşte bu dost, geçenlerde bana:

— Git istersen orada bir hafta dinlen, içerde bir yatak, bir de divan var, dedi.

Aldım anahtarı dostumdan, çantamı hazırladım gittim tatil sitesine. Hangi blok, kaçıncı kat, hepsi yazılı, daireyi elimle koymuş gibi buldum. Mübarek site değil insan deposu. Şimdi müteahhit, merdivenden mi kazanayım, yerden mi kazanayım, yoksa yoksa işin en sağlamına bak, paradan mı kazanayım demiş, ne demişse, öyle bir balkon yapmış ki, blok boyu... Şöyle bir metre genişliğinde bir balkon düşünün boydan boya ve bu balkondan dairelere açılan kapılar. Yâni her dairenin kapısı, balkonda. Kendi dairene dek varmak için, bir yığın insan kalabalığının arasından geçmek zorundasın. Zorluk bir yana, geçebilirsen geç. Yanlamasına şezlonglar uzatılmış, kimileri balkona yatmış, kimileri sırtını duvara verip ayaklarını korkuluğa uzatmış...

— Afedersiniz geçebilir miyim, afedersiniz geçebilir miyim?

Bir de ters bakıyorlar ki insana. Galiba ben zamansız gitmişim, öğle, uyku zamanı. Bizim arkadaşın dairesi de en sonlarda değil mi? Kimbilir, belki de bloklular aralarında bir yasa oluşturmuşlardır, öğleleri, saat on üç ile, on altı arasında hiç kimse evinden çıkamaz, balkonda yürüyemez diye. İyi ama, ya evde oturmaktan sıkılan, birşey almak için dışarıya çıkmak isteyenler. Mütehhite nesi, bunların hiçbirini düşünmemiş. Şunu da düşünmemiş müteahhit, bir deniz evin mi var, bil ki yazlık konuğun da var, hem öyle böyle değil, bir hafta çoluk çocuk başbaşa kalabilirsen ne mutlu, ya hanımın tarafından birileri damlar, ya beyin tarafından birileri... Bunlardan hiçbiri damlamazsa, dost damlar, arkadaş damlar... Onlar da mı yok, pekiyi komşun da mı yok be birader? İşte böyle, dostlar, komşular ve dahi akraba ve hısımlar doldurmuşlar, balkonu, açık kapılı daireleri... Kimbilir, belki de geceleri de bu balkon yüklüdür. Öyle ya, bir salon, bir odadan oluşmuş dairenin içinde on dört kişi kalabilir mi? Sağolsun düşünmüş de müteahhit, dairelerin önünü boydan boya hem yol yapmış, hem de balkon.

Arkadaşın 149 nolu dairesine varmama iki daire kaldı, ama önümde öyle bir engel var ki... Şimdiye değin geçtiğim kırk yedi dairenin önünde yatanların kiminin üstünden, kiminin bacaklarının arasından, kimine sürtünerek, kimini bir yana iterek idare ettik, ama şimdi önümdeki engel öyle cinsten değil ki, adam mayoyla öyle bir yatmış balkonun taşına, adam değil mübarek, fil. Kime göstersen insan olduğuna inanmaz. Bitişik dairelerin çocukları alışmış olsalar gerek, yoksa hangi çocuk olursa olsun gösterin bu adamı, ama öyle yatarken, ama öyle mayolu, ödü kopar çocuğun.. Kıyısından geçeceğim adamın, etleri öyle yayılmış ki, adamın derisine basmamla havaya fırlaması bir olacak, ondan sonra seyreyle cengi. Ki daha o günü gelmişim, daire benim değil, bir haftalığına konuğum... O güneşin altında bir de horluyor ki... Yöreme bakındım, birinden umut diye. Kimsenin bana aldırdığı yok... Adamın dairesi sandığım, açık kapıdan içeriye baktım, adam haklı, içerde var belki kendi gibi fil yavrusundan sekiz adet. Demek fil yavrularına, bir oda bir salon yetmemiş, adamı atmışlar dışarıya. İnsan onlar gibi çıplak olmayınca bir de terliyor ki güneşin bağrında... Nasıl şakır şakır ter döküyorum. Çantanın nereden beri ağırlığı da bir yandan... Ulan nasıl etsem de bu adamın üzerinden geçsem. Yok, boylu boyunca yatmamış olsa haydi neyse?

— Hiş kardeşim!

Nerde... Adam yayılmış da yayılmış, su paluzesi gibi. Bereket çocuklar imdadıma yetiştiler, onlar yetişmeselerdi ben daha orada çook pineklerdim. Benim gideceğim 149 nolu dairenin ötesinden beş altı kadar çocuk geldi. Sanki önlerinde o pelte örneği adam yokmuş da, yol taşlıkmış tümsekmiş gibi adamın üzerine basıp, güle koşuşa bu yana geçtiler. Eh, ben de öyle iri yarı bir insan değilim ki... Ben de geçerim... Hem de adam kızmasın diye çocuklar gibi geçerim. Çocuklar gibi bir kahkaha attım, olduğum yerde bir iki zıpladım, artık adamın neresi ras gelirse, karşıya geçtim... Döndüm baktım, adam şöylece bir kıpırdanmış, yöreye bağırıyordu:

— Şu çocuklarınıza sahip olun, burada dinlenmeye geldik diye.

Anladık dinlenmeye geldin, koskoca, herkesin gelip geçtiği balkonu da tümden sana vermezler ya. Terlemişim, hemen soyundum, arkadaşın divanına kendimi attım. Kapıyı kapamanın olanağı yok, zaten kapalı kala kala içerisi deniz kıyısında bir yazlık ev değil de sanki, pideci fırını. Arka tarafına da müteahhit blokun öbür yanını yığdığından, hava akımı yaptırma olanağı da yok. Tüm hayvanı, ana kapını açacaksın ve oradan alacaksın. Böylece de, her gelen geçen kelle, şöyle bir içeriye bakacak.

— Efendim burasını siz mi satın aldınız?

— Hayır efendim, ben almadım, ben konuğum.

— Ha öyle mi?

Gelip geçen belki yüz kişiye bunu anlattım. Millet öyle içli dışlı olmuş ki, kimin balkonu neresi, kimin kapısı kimindir, kimin ayağı, kimin bacağına, kimin kolu, kimin boynuna dolanmış, karışmış belli değil.

Bu ne etkili güneş yarabbim... Odanın neresine kaçsam beni kovalıyor. Müteahhit az duvar olsun diye, salonla yatak odasının arasına kocaman bir pencere açmış mı, nereye kaçsan güneş bağrında. Kalkıp denize gideceğim, fil yavrusu orada, balkın boydan boya insan dolu, öyle ki iğne atsan yere düşmez. Kadınların kimi fasulya ayıklıyor, kimi pirinç seçiyor, kimi de inanmazsınız, «Körolası müteahhit mutfakların baclarını iyi yapmamıv», piknik tüpünün üzerinde biber patlıcan kızartıyor..

Uyuyacağım... Kolay mı? Kızıyorum artık iyice müteahhide du varlar öyle bir ses geçiliyor, nah sanki kontrplâk. Bu yandaki kadın, çocuklarını eğitiyor:

— Allah belânızı versin, gözleriniz çıksın ...Al sana, al sana...

Bu yandaki kadın ha, kocasını eğitiyor, ama nasıl eğitme:

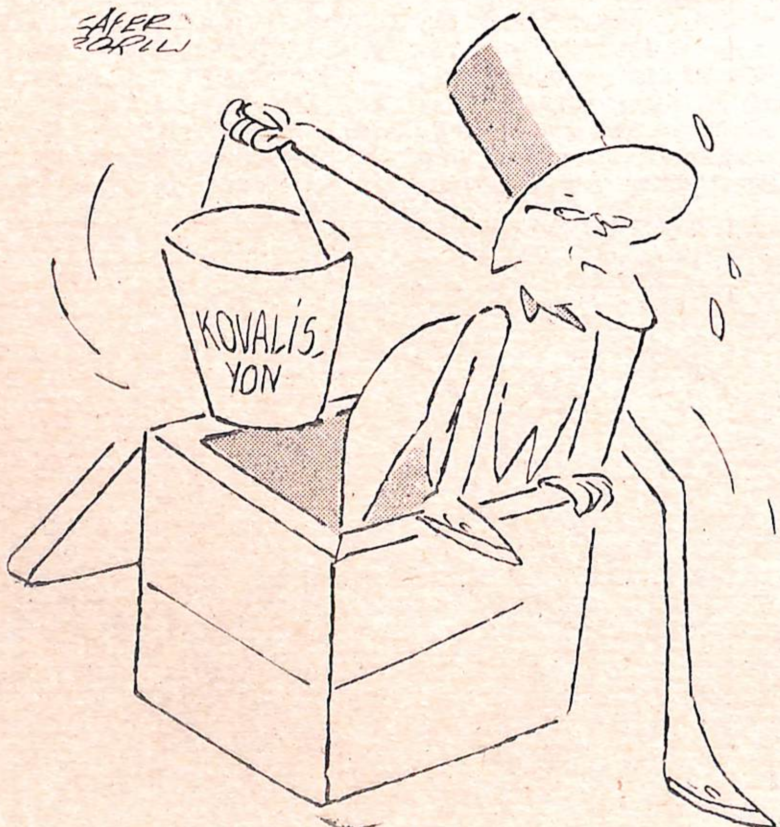
— Gözlerini iri iri açmış niye bakıyorsun o kadının bacaklarına?...

— Vallahi billahi bakmıyorum...

— Ben senin ne delik göz olduğunu bilmez miyim?

— Bak hanım...

— Çeker giderim ha, atarım üç çocuğu da üstüne...

«Sandıktan çıktık»

Oh oh, ne güzel yazlıyorlar, ne güzel dinleniyorlar...

Sıcakla cenkleşmek zor, az unutmak için kitap okuyayım dedim, oku kolaysa, altı çocuk, altısı birden benim odaya doluştular. Bereket içlerinden en büyüğü o inceliği gösterdi:

— Amca kusura bakma, yanlışlıkla sizin daireye girmişiz...

— Yok oğlum zararı yok, demin iki kadın girdiler.

Dedim ya, millet iyice içli dışlı olmuş. İki kadın, ikisi birden odaya dek geldiler, sonra da bir kahkaha:

— Ay kusura bakmayın, divandan tanıdım, burası bizim daire değil.

Saat on yediye doğru balkondan milleti ite kaka kendime yol açıp plâja gidebildim. Boru değil, özel plâj... Yâni sitenin plâjı, pardon tatil sitesinin plâjı... Yığma kum, yâni doğal değil. Kireç ve badanayla karışık olduğundan, bir yatışta pudralanmış gibi oldum. Eh artık, o devler örneği blokların bir tek plâjı burası. On metre eninde, şöyle elli metre uzunluğunda. Ardını yere koyabilene aşkolsun. Bir yere oturacak oldum, çocuğun biri bağırıverdi.

— Amcaaa orası benim!

— Eh pekiyi şuraya oturayım.

— Orası da annemin...

Hani eskiden hamamların kurnalarında yer kapılırdı çocukluğumda, aynısı onun gibi... Yer yok, onun için gittim, kireçli kumun içine yattım. Onca terden, onca sıcaktan sonra gerçekten vücudum dinlenmiş olmalı ki, kendimden geçmişim... Bir çatırtıyla uyandım, daha doğrusu bana öyle geldi. Amanın o da ne? Üzerimde bir adam. Ulan yoksa adam yer bulamadı da geldi benim karnımın üzerine mi oturdu?

— Yahu???

— Kusura bakma amca arkadaşla boğuşuyorduk da, arkadaş getirdi beni sizin üzerinize yıktı.

— Güreş minderi miyim ulan ben?

— Kibarca özür diledik ne horozlanıyorsun be...

Yöreden de bana bakıyorlar, sanki:

— Aaaa ne ayıp, çocuklara kızıyor, der gibi.

Denize girdim, çıkınca sağolsun o sağlık memuru olmasaydı çok kan yitirirdim. Ayağımı bir şişe kesti ki, nah boydan boya... Adamcağız pamuk üstüne pamuk koydu da kanı dindirebildi... Topallaya topallaya dairenin yolunu tuttum. Üst katlara su çıkmazmış. Müteahhit söz vermiş, sonradan bir depo yapacakmış. Ne duş, ne de birşey...

Karanlık bastı, millet başladı şap şaplamağa... Belki üç yüz el birden kalkıyor, birden iniyor, bacaklara, kollara, suratlara. Bunların derilerinin yarısı güneşten kızarmışsa, yarısı da inan olsun sivrisinek yüzündendir. Ama millet öyle memnun ki yaşantısından, ge ce gündüz kızardığından.

Şaaaap, şap şap!

İlerde bir bataklık varmış, kurutulacakmış... Rahat yatmak için daha karanlık basmadan kapıları pencereleri sımsıkı kapamalıymış. Pekiyi, kapı pencere sımsıkı kapalı, salt sivrisinek korkusu yüzünden içerde, o sıcakta, o beton yığınını altında oturulur mu? El bette oturulmaz. Balkonda, belki gündüzün dört katı insan... Karşıda deniz şapır şapır, gökte ay, pırıl pırıl, kulakların dibinde sivrisinekler vızır vızır...

— Anneciğim buram davul gibi şiştiii...

Bir de arkadaşın yeni almış olduğu telefon dinlenmenin tuzu biberi... Zırır, zil:

— Efendim bu gece hangi film oynuyor?

— Ne filmi kardeşim?

— Orası 314 değil mi?

Telefonun üzerine baktım,

— Evet 314...

— Yazlık sinema değil mi?

Nerden bilirim, televizyondan sonra bir bir kapanan sinemalardan birinin telefonunu bizim dost satın almış olsun?..

Uyku mu, o da hak getire. Gece yarısına dek sivrisinekle savaş, gece yarısından sonra, bir bir gözlerini açan yumurcaklar. Bebek ağıtları, balkonda koşturanlar, sabahleyin erkenden kalkıp ildeki işine gitmek isteyenler...

Hemen o sabah çantamı toparladım, topal ayağımla çıktım yola.. Çalıştığım yere gelince, dostuma telefon açtım.

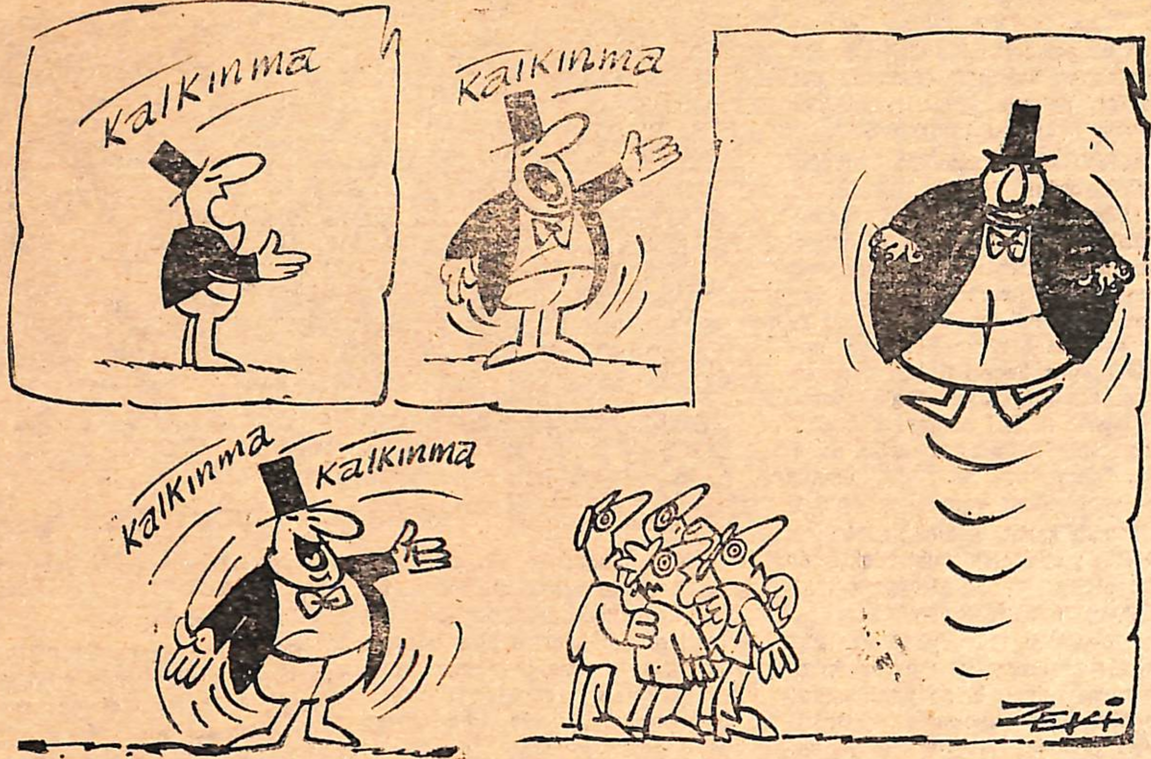
— Nasıl, dinlendin mi? diye sordu.

— Hem de nasıl sağol, dedim.. Yalnız sana bir soracağım var, Allah aşkına orayı kaça satın aldın?

— İki yüz bin demez mi?

— Çıldırmak için ucuz bile, dedim ve telefonu kapadım.

Muzaffer İZGÜ

DOSTNÂME

Gökten Ay'ı getirsen seni görmezler dostum,
Yıldızlardan saç yapsan, saçın örmezler dostum.
Bizde usül böyledir allâme cihan olsan
Ağlamıyan çocuğa, meme vermezler dostum.

ŞANSNÂME

Fakir sefere çıksa yolunu keser kurtlar,
Zengin yolda yürüse, gölge olur bulutlar.
Fakirin beslediği tavuk yumurtlamazken
Zenginin tek horozu bile her gün yumurtlar.

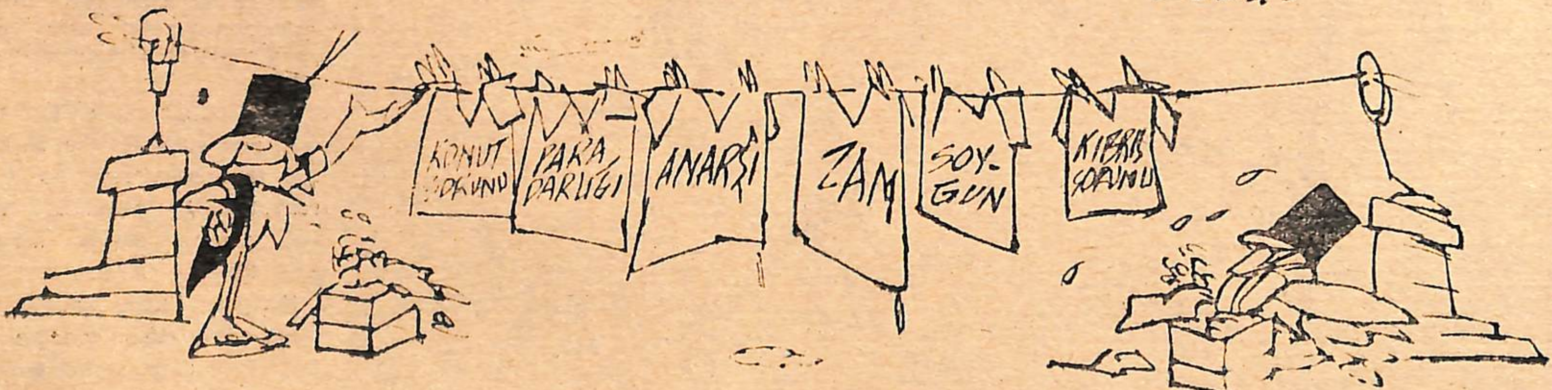
HALKNÂME

Halk iktidarı halkın iradesi demektir,
Sosyal adaletin bir ifadesi demektir.
Yıllar önce İlkokul öğretmenim demişti,
Cumhuriyet demek HALK İDARESİ demektir.

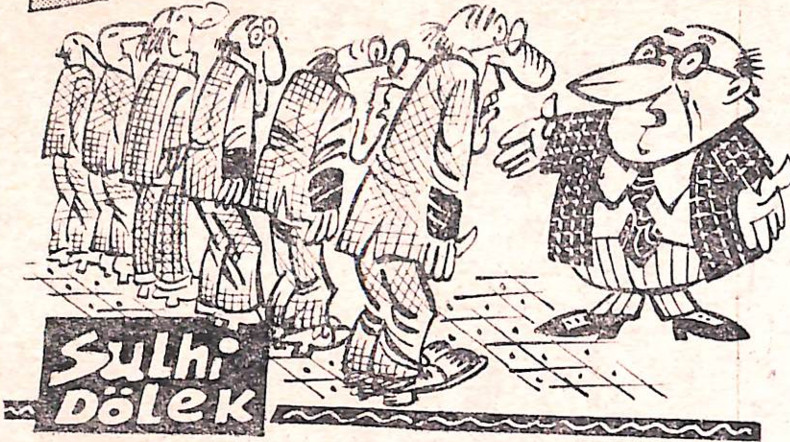
ŞAŞINÂME

Aka kara diyenler şaşı gözler bellidir,
O mağrur başlarında esen kavak yelidir.
Kavak yaprağı gibi uçup yere düşenler,
Tımarhane kaçkını, divanedir delidir.

Fuat ERTEKİN

— Aslında çamaşır yıkıyoruz!...

GEREKSİZ İşler Genel Müdürlüğüne bağlı olan Olmasa da Olur Dairesi, anlaşılmaz bir çalkantı içine giriverdi. Müdürden en kıdemsiz memura dek herkes, dairede kimin işinin en önemli olduğunu tartışıyordu.

Tutucu kanat genellikle müdürü savunuyordu:

«Elbette en önemli iş, müdürümüzün yaptığı iştir. O mühürleri durmaksızın hohlamak, şaşırıp ters vurmamak, kusursuz imzalar atmak, habersiz denetlemeleri iki ay öncesinden öğrenmek kolay mı? Müdürümüz becerikli bir insan olmasaydı, bizim tümümüzün yaptığı işlerin hiçbiri önemi kalmazdı. Tanrı onu başımızdan eksik etmesin. Ederse de, helâl süt emmiş bir yeni müdür versin.»

Tutucu kanat içinde bir bölüm, müdür yardımcısını dairedeki en önemli kişi olarak görüyordu.

«Evet, müdür dairenin başı ma, gerçekte işleri yöneten kişi, müdür yardımcımız. Yardımcısı olmasaydı kolunu bile kıpırdatamazdı müdür. İmza diyorsunuz. Doğru, imza önemli. Ama müdür yardımcımızın imzası, müdürün imzasından daha güzel. Üstelik o yalnız kendi imzasını kusursuzlaştırmakla kalmamış, müdürün imzasını bile öğrenmiştir. Gerçekte müdür yardımcımız, müdürün imzasını müdürden daha iyi atar.»

İlerici kanat karşı çıkıyordu bı savlara:

«Bir kovanda en önemli görevi işçi arılar yapar. İşçi arılar olmasaydı, bal da olmazdı. Öyleyse? Bu dairenin yükünü sırtında taşıyanlar, küçük memurlardır. Onlar çalışmakta, işi ortaya çıkarmakta, pa sayı ise müdür ve yardımcısı toplamaktadır. Bu gidişe dur demenin zamanı gelmiştir. Emek, en değerli varlıktır.»

İlerici kanat da kendi içinde bölünmüştü. Evet, memurların önemli olduğu konusunda birleşiyorlardı ama, hangi memurun en önemli olduğu konusunda anlaşmazlığa düşüyorlardıö Birkaçıysa alay ederek, «Buradaki en önemli memur muhasebecimizdir,» deyip çıkıyordu. «O olmasaydı, burada durmamıza bile neden kalmazdı.»

Dairesinin dirliği konusunda tasaya düşen müdür, olaya el koydu. Herkesi toplayıp bir konuşma yaptı:

«Ne acıdır ki, gereksiz bir tartışmaya girmiş bulunuyoruz. Yalnız dairemizde değil, memur lokallerinde ve kahvelerde bile bu konudan sözedilmektedir. Utanmalıyız kendimizden arkadaşlar. Helva yapmak için yağ, un ve şeker gereklidir. Bunlardan biri olmazsa helva yapılamaz. Şekerin yağdan, unun şekerden daha önemsiz olduğu söylenebilir mi? Üçü de önemlidir. Memuru olmayan bir daire, unsuz helvaya benzer. Müdürsüz bir daireyse, şekersiz helvaya.»

Bir oyunbozan, arkadaşlarının arasına sığınıp kendini belli etmeden fısıldadı:

«Ah şekerim!»

Gülüşmeler doldurdu odayı. Kulaklarının keskinliğiyle ün yapmış olan müdür, bunu duymamış görünüp sözlerini sürdürdü.

«Artık bu tartışmaya son vermemizin zamanı gelmiştir. Dairemizin iş verimi günden güne düşüyor.»

Bir memur el kaldırdı.

«Buyurun?»

«Özür dilerim ama müdür bey, dairemizin veriminin düştüğünü nasıl anlıyorsunuz? Ben onaltı yıldır burada çalışırım, verimimizin ne olduğu şöyle dursun, ne yaptığımız bile bilmem.»

«Saçma sorularla yitirilecek zamanımız yok arkadaşlar. Verimimizin düştüğünü anlamak çok kolay. Tüketiğimiz birinci hamur kâğıt toplamının haftada üç toptan iki topa düşmesi, bunun en açık belirtisidir. Ayrıca çalışma arkadaşlarımdan eskisi gibi sık sık tükenmez kalem içi istemleri gelmemektedir. Önceden bu daireye tükenmez içi yetiştiremezdim ben. Şimdiyse gereksiniz artığı tükenmez içleri çekmecelerle yemyeşil küf bağlıyor.»

Bu savın doğruluğu su götürmezdi. Bazı dikkatli memurların gözünden, karbon kâğıdı ve daktilo şeriti tüketimindeki azalma da kaçmamıştı.

«Şimdi odacımız çayları getirsin. Uygar insanlar gibi konuşarak bir sonuca varlım. Bu işi kökünden çözelim.»

Odacı çayları getirdi ama, konunun kapanması kolay olacağa benzemiyordu. Ateşli tartışmalardan sonra, müdür yardımcısı söz alıp bir öneri attı ortaya:

«Hepimiz sırayla birer hafta izine çıkalım. Kimin yokluğunda dairemizin işleri en çok aksarsa, onun yaptığı iş en önemli demektir.»

Öneriyi hemen herkes beğeniyle karşıladı. «Evet, evet. Böyle yapalım.»

En gencinden başlayarak memurlar sırayla birer hafta daireye gelmediler. Hiçbirinin yokluğu önemli bir aksama yaratmadı. Muhasebecinin izni, müdürün kurnazlığı sonucu ay ortasına getirildiğinden, bundan bile kimse etkilenmedi.

Memurlar sıralarını savınca, müdür yardımcısı aldı bir haftalık iznini. Giderken yazışma dosyalarını falan kilitlemiş, müdürü güç durumda bırakmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama, onun yokluğunda da sezilebilir bir pürüz çıkmadı.

En son müdür ayrıldı. Yokluğunda daireni başıboş kalıp karmakırışık olacağından kuşkusu yoktu. «Evimde geçireceğim bu haftayı,» demişti bu yüzden. «İşler sarpa sardığında gelip beni çağırın ki, yeniden yola sokabileyim.»

Müdürü hafta boyunca arayan olmadı.

Bu küçük deney de soruna çözüm getirmemişti. Yine herkesin konuştuğu, birbirine sorduğu, kimin en önemli olduğuydu. Şampiyonu seçilemeyen sidik yarışı, biteceğe benzemiyordu.

O sırada üzücü bir olay geçti. Orta işlerine, getir-götüre bakan, çayları kahveleri yetiştiren odacı, merdivenden düşüp bacağını kırdı. Adamcağıza bir ay istirahat verdi hükümet doktoru.

Odacının yokluğunun daha ilk gününde, panik yeleri esmeye başladı dairede. Odacı olmadan kimse bir şey yapamıyordu. Çaysızlık ve kahvesizliğin doğurduğu ruhsal bunalımların yanısıra, sanki hiçbir meur neyin nered olduğunu bilmiyordu.

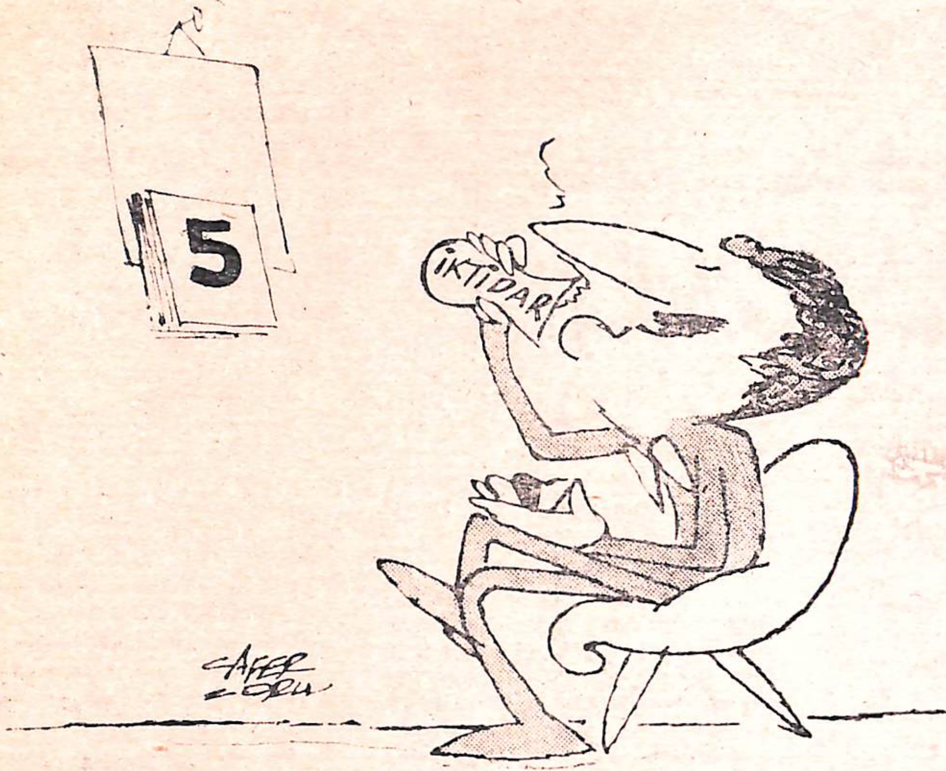
Çarçabuk düzenlenen bir toplantıda, otuz günlüğüne bir başka odacı tutulmasına karar verildi. Bu adamın aylığını memurlar, müdür yardımcısı ve müdür, aralarında para toplayıp ödeyeceklerdi.

Kimin en önemli olduğu tartışması, geçici odacı görevine başlayıp işler düzene girdikten sonra yeniden ortaya atıldı.

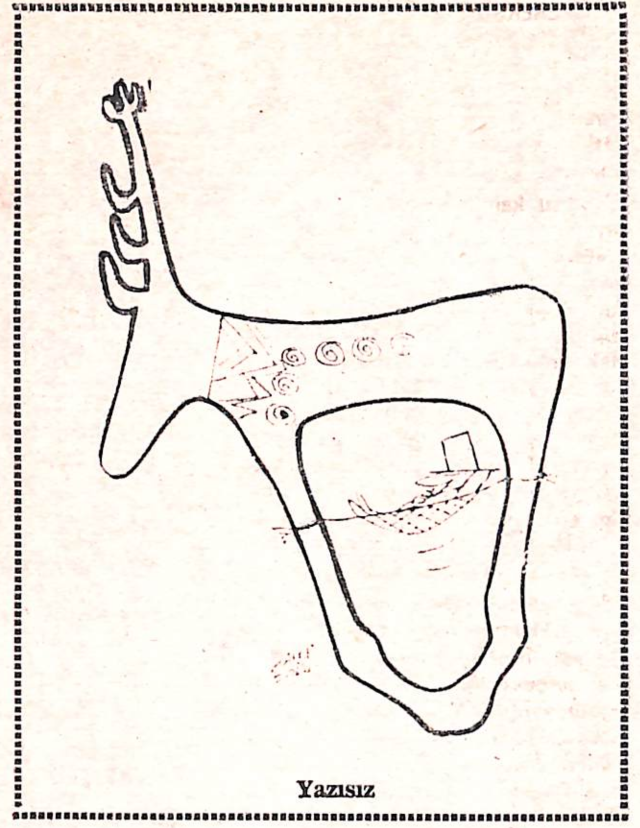
Sulhi DÖLEK

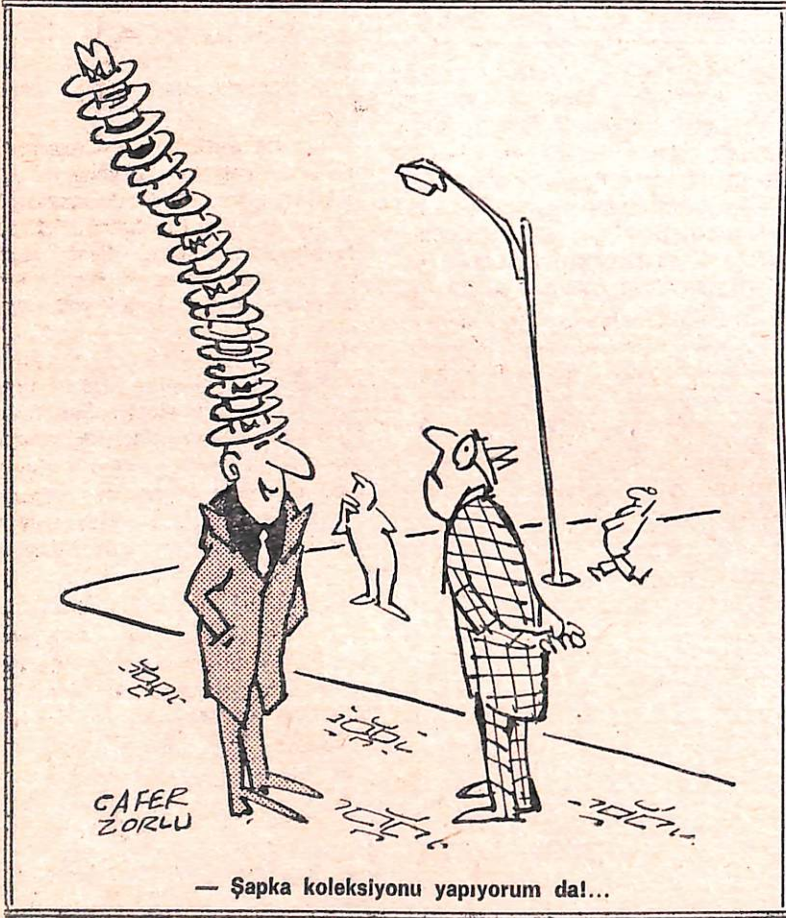
— Anarşistler Lenin Sarması diye adlandırdıkları bir bombayı kullanıyor —

«BEŞ ÇAYI»!

Yazısız

— Şapka koleksiyonu yapıyorum da!...

YAZISIZ

CAFER ZORLU

«Ne düşünüyorlar?»

«Ağaca balta vurmuşlar, neyleyim sapı bendendir demiş!»

Selâhattin CANVER — Doktor —

— İlginiz için teşekkür ederim... Eeee... Ayrıcaa... tıbbî açıdan yapacğım bu yorumlamaya girmeden önce... eeee... belirtmek isterim ki, Atasözlerimizin değişik... ama pek değişik açılardan yorumları yapılabilinir... Eeee... Doğal olarak ben de... tıbbî açıdan... Eeee... kendime göre bir açıklamay girmeye... çalışacağım

Eeeee... İnsanın kendisine verdiği zararı... eee... İnsan dışında, eee... hiçbir varlık... İnsana veremez. Şöyle ki, mikroplar insana zarar verir ve... hatta onu ölüme götürür... Fakat... İnsanın Organizması öylesine mükemmel bir dü zendir ki...

Bir insan... ee... bir insana il kin kendisi yardımcı olmalıdır. Bu artık hipokrates zamanından beri bilinen bir gerçektir... Eeee... sağlığına dikkat etmeyen kişi... kendi hastalığının nedenidir... Yani yorumuma sunduğunuz Atasözünde olduğu gibi... yani... özellikle sağlık yönünden... Eeee... en büyük zararı yine kendisine verir...

— Selâhattin Bey, bu değindiğiniz, yani insanın kendi sağlığını kendisinin tehlikeye düşürmesi kuşkusuz ki çok yerinde ve Özdeyişimiz yönünden de ilginç bir bakış açısı. Fakat, sağlığımızın tehlikeye girmesi kuşku yok ki bizim yanımızda, bize aşkın güçlerin de gerekli çabaların zorunlu kılar. Sözgelimi, içki, sigara vb. bazı zararlılar büyük oranda bize bağlıdır. Fakat sağlığı bozan biricik etken bunlar değildir. Sanırım biraz önce adını andığınız Hipokrates «Besinleriniz ilâcınız, ilâcınız besinleriniz olsun» demiş. Yani Can boğazdan gelir. Fakat etin fiatı ortada. Sebzelerin fiatı ortada, Soğuk günlerde, manavların önündeki meyvelere elimizi uzattık mı, ısınıveriyoruz. Bu durumda dar gelirli insanlarımız nasıl sağlıklarını koruyacaklar? Piyasa kontrolünün olmadığı bir pazar yerinde. Değil mi? Ayrıca öyle yerlerimiz var ki.. Uzağa gitmeye gerek yok İstanbul'da, öyle yerler var ki hala pislik içinde yüzüyor. Kanalizasyon yok. Su götürülmemiş. Çukurlara boşalan dışkıların sızıntılarıyla, içme ve temizlikte kullanılan kuyu sularının karışması hiç de zor olmayan böyle bir ortamı ele alsak ne dersiniz?

— Eee... haklısınız. Ama... bu büyük bir problem değil... Eeee... yani eğer içecek suları böyle iseeeee... şişe suyu alıp içerler... O sular kontrolden geçmiştir ve mikropsuzdur. Sonra menba suyu olarak... bir içme suyunda bulunan... eee... minerallere de sahiptirler. Daha yararlı olur...

— Aaaa bakın burada çok haklısınız! Arada sırada ekmek de bulamıyorlar. O zaman da pasta yemeleri çok yararlı olur. Değil mi, onun içinde de şeker var, yumurta var, üstündeki kreması da ayrı bir enerji verir. Hatta ekmekten daha yararlıdır, besleyicidir.

— Olabilir. Ama... şişe suyu içmeleri de zorunlu değil... Eeee... şöyle ki, kuyu suyunu kaynatarak da içebilirler. Önemli olan... eee... kişnin kendi sağlığına inecek balaya kendisinin sap olmamasıdır.

— Yani diyorsunuz ki, sağlığımız bir ağaç gibidir. Onu tehlikeye sokacak hastalıklar, yani Balta sapsızdır. Biz o baltaya sap oluncа, balta bize iner. Bu bizim hatamızdır. Eğer baltanın sapı bize ait olmadan darbeyi yersek, kaderimizdir. Peki Selâhattin bey, bize inecek baltaya bizim sap olmamamız için ne çeşitten önlemleri önerirsiniz?

— Peki... Efendim... şöyle dersek... Eeee... ılımlı yaşamak gerekir... Yani... eskilerin dili ile itidal... Yani, aşırılıklardan kaçınmak gerekir. Örneğin... gürültülüü... Faz la uyarımsızlık... Kirli hava... fazla içki ve sigara... fazla yemek veya az yemek... sinirsel gerilim. Eeee... bence bu en önemlisidir... Çünkü... eee... Psiko-somatik dediğimiz, yani... psikolojik temelli organik arazlar... eee... nasıl diyeyim, ülser gibi bazıları, bu aşırı gerginlik nedeniyle ortaya çıkarlar... Bu aşırılıklarda kaçınmak, ve.. ılımlı yaşamak gerekir.

— Afedersiniz! Kaçınamazsak, yani bu durumların içinde bulunmaya zorunluysak ne yapalım?

—...Anlayamadım?

— —Şu kaçınmamız gereken şeylerin pek çoğu, İstanbul başta olmak üzere büyük kentlerimizin pek çoğunun olağan durumları. Şükürler olsun küçük kentlerimiz ve hatta ilçe merkezlerimiz bile aynı çizgiye girmek için olanca güçleriyle çalışıyorlar... Söylermisiniz bana, gürültünün, kirli havanın, gecim derdinin içinde yüzen insan, eğer bir sigarayla, bir duble rakıyla bir rahat nefes alıyorsa, sağlığına zararlı diye bunlardan vaz mı geçecek? Sözgelimi ben. Allaha şükür sigaradan rahatım. Kazara Maltepe veya Samsun bulursam —karaborsa değil ama— şöyle üst üste iki, üç tane yakıp memleket hasreti gideriyorum. Değilse, vur Bafraya. Akşamları da, bütün günün sıkıntısı üstüne bir kadeh rakı, ohhh rahatlıyorum. İkinci kadehte biraz daha, üçüncü kadehte hafifce gevşiyorum. Dörtte birhoşum, beşte sarhoş. Ancak ondan sonra uyku tutuyor beni. Böyle olmazsa uyku yok.

— Fakat... fakat, siz intahar ediyorsunuz... Yani ciğerleriniz berbat oluyor... Eeee kaç paket sigara içersiniz günde?

— İki paketi bitirir, üçüncüden de biraz alırım.

— Fakat bu çok kötü... eee... sizi bir dinleyebilir miyim?

— A tabi... niçin olmasın?

— .... Çok kötü!

— Nedir kötü olan?

— Okut astmat: form bronşit.

— A bronşit miii! Allah iyliğinizi versin sizin. Ben de çok ciddi bir şey sanmıştım.

— Siz çok şakacısınız. Ama... yani... bronşit değil sizinkisi.

— Ama bronş... peki nedir?

— Bronşlarınızda astım başlangıcı...

— Haa... benimki daha başka yani.

— Size bir reçete yazayım... Eeee... bu ilâçları kullanmanız gerekiyor... Sonra... Hastahaneye gitmeniz gerek... Gurabaya... Orada test yaptıracaksınız... Eeee... ayrıca söylediklerime de aynen uyacaksınız... Sigara içmek yok... sonraaa... temiz havada dolaşacaksınız... Gürültülü, kirli atmosferi olan... eee... gerilim yaratan yerlerden uzak olacaksınız... Sinirlenmek yok... sigaradan kaçınınız... ve... eee... sigara içilen yerlerden..

Bu demektir ki benim yapacağım iki iş var. Ya bir mezar yeri alacağım, ya da bir an önce hazine aramaya başlayacağım.

— Anlayamadım... Ne demek o?

— Hazine bulacağım. Milyonlarım olacak. O zaman sizin dediğiniz gibi yaşayabilirim. Değilse, ölürüm. Hoşça kalın...

— Eee... şey... unuttunuz.

— Anlayamadım!

— Eee... vizite ücretiniz... 200 lira.

— Yani ben... şimdi... fakat tedavi için... Şey... 200 lira... Vallahi 200 liram yok bayım... Yani ayıp olacak ama.. evden çıkarken cebimde 150 lira vardı... akşam da eve birşeyler... Bakın sayayım... Gördünüz tam 112 lira 75 kuruşum var...

— Eee... ben 100 lirasını alayım, siz geçerken diğer 100 lirayı da bırakıverirsiniz.

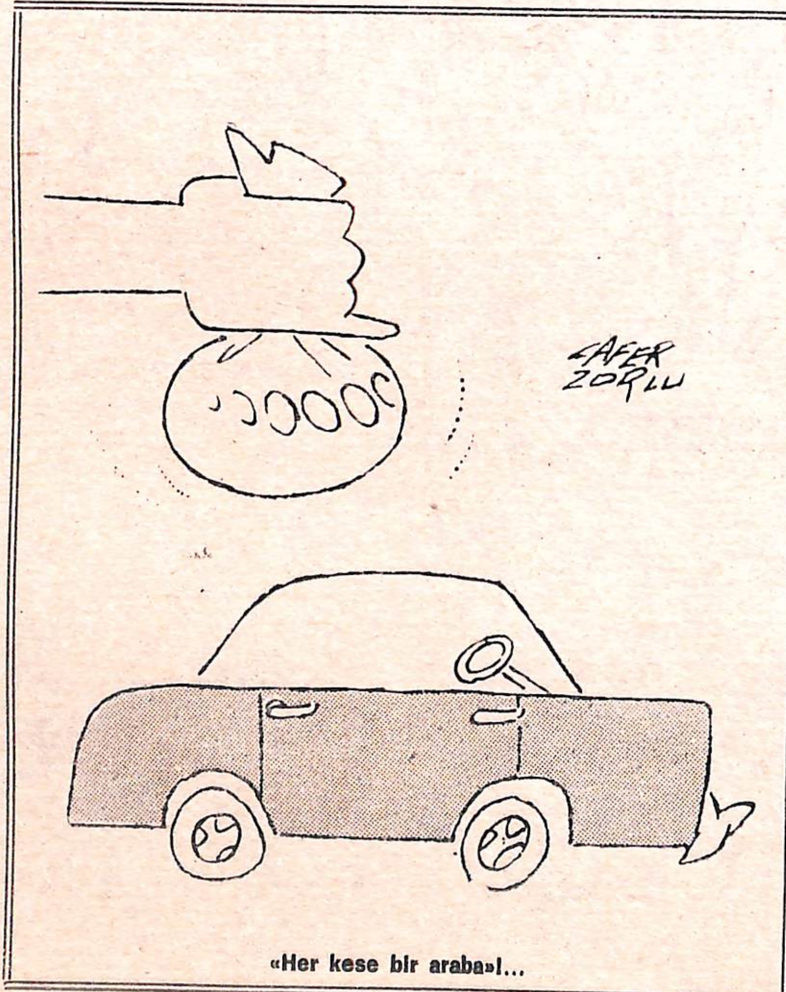
— O...... o... olur bayım. Olur.. Pardon, birşey daha soracağım.

— Eeee, buyurun...

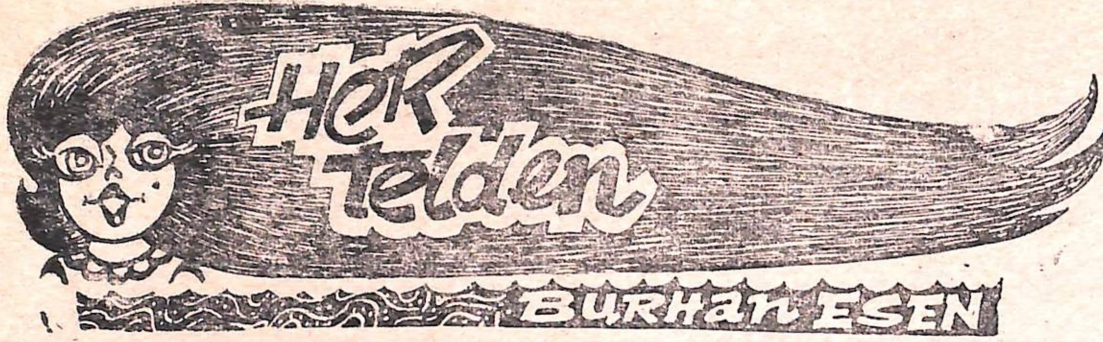
— Siz ılımlı yaşayabiliyor musunuz? Yani kendinize inecek baltaya sap olmadan..

— Evet.

— Ulan hayır desen ağzının ortasına geçirecektim yumruğu!

«Her kese bir araba»!...

KÜÇÜCÜK İLANLAR

KOLTUĞUMU KAYBETTİM

6 Haziran günü koltuğumu kaybettim. Dört yıl sonra, seçimi kazanan partiye transfer olarak yenisini alacağımdan eskisinin hükmü yoktur.

İmza: Dertli RIZA

KISA SÜREDE HÜKÜMET KURULUR

Sandıklardan çıkanları değerlendirir, herkese hakkını veririm. Sağcıyı, solcuyu, orta yolcuyu havana kor döverim iyice. Kıvamına gelince, gonga vurulmuştur. Turşu da, hükümette kurulmuştur.

Turşucu ÖMER

BAŞYAZAR ARANIYOR

Yeni çıkacak günlük bir gazeteye başyazar aranmaktadır. İsteklilerin yedi renkli ofset baskı yapabilmeleri, Havva kılıklı kadın fotoğraflarına net görüntü verebilmeleri, seks konularını iyi bilmeleri şarttır.

EVLENMEK İSTİYORUM

Evi olan bir bayanla evlenmek istiyorum. Evin otuzdan fazla yaşlı olmaması, tapusunun hisseli bulunmaması şarttır. Üç oda bir salonlu, bahçeli, balkonlular tercih edilir. Mektuplarınıza katınızın bir fotoğrafını da eklemeyi unutmayın.

TILSIM OTO LASTİĞİ

Arabanızın freni mi bozuk? Üzülmek, tasalanmak fazla. Tılsım Lâstiğini tak, korkmadan gazla.

En bozuk yolda bile yapabilirsiniz en fazla hız. Tekerleklerinde Tılsım olsun yalnız. Lâstiğin tılsım'sa, arabanı kaldır tırısa. Hikmetinden sual olunmaz. Lâstik patlasa, benzin bitse de durmaz.

DUVARLARDAKİ YAZILAR

* Ne Amerika, ne Rusya, ne Çin. Rüzgâra göre yön değiştir, rahat geçin.
* Çamaşır temizlenmez çivitsiz. Akgünlere gidilmez Ecevitsiz.
* Halklara özgürlük. Hakemlere dört numaralı gözlük.
* Tek yol devrim. Bu yolun nereye varacağını bilmiyoruz. Yürüyelim, ötesi Allah kerim.
* Katil oligarşi. Günah işledi güneşe karşı.
* Sonuna kadar savaş. Ülkeyi Lübnana döndüreceğiz yavaş yavaş.
* On sekiz yaşındakilere seçme hakkı. İmza: İsmail Hakkı.
* Seçim kale duvarlarını yıktı. Barajlar kıralı yağmur duasına çıktı.
* Çıktı sulukulenin falı. Kıratın düştü nalı.
* Başbuğ verince emir, solcular salçasız tuzsuz yenir.

— Efkârlanmış da.. Bir - iki tek atacakmış... ayol, sen atmağa bir başlarsan...

OKUYUCU ŞİKÂYETLERİ

(Gazetelerin hemen hepsinde okuyucu şikâyetlerine yer verilir. Yakınmaların çoğu yerindedir. İlgililerin görmedikleri, bazan görüpte boş verdikleri önemli konulara değinirler. Ama içlerinde incir çekirdeğine sığmayacak olanları da vardır. Aşağıya aldıklarımız gibi.)

KALIN DİREK, NEMİZE GEREK

Yazın Allahaşkına. Belediyeyi uyarın. Eskiden incecik elektrik direkleri vardı sokaklarda, vatandaş kafayı çekince o direk senin, bu benim, tutuna tutuna yere düşmeden evine gidebilirdi. Şimdikiler öyle mi ya? Fabrika bacaları gibi, kalın nesneler oturttular. Yüz kiloluk mamalardan farksız. Sarılabilirsen sarıl, asılabilirsen asıl. Düşe kalka alıyoruz yol, çoğu zaman son durak oluyor karakol.

ŞARAMPOL'SUZ YOL

Sık sık gazetelerde okuruz. Gün geçmez ki bir araba şarampola yuvarlanmasın. Milli servette güme gidiyor vatandaş Servet bey de. Mühendislerde hiç mi akıl yok? Ne diye yolların kenarına şarampol kondurur, kazazedelerin yakınlarının saçını başını yoldurursun.. Yap yolu, boşver şarampolu..

SEÇİMDEN SONRA

Perdeler aralandı
Adaylar sıralandı
Seçim geldi geçti
Herkes gönlündeki
Arslanı seçti.

***

Memur yine
İş görmek için nazlanacak,
Pahalılık biraz daha hızlanacak
Dar gelirli geçinemiyorum diye
Sızlanacak

***

Elektrikler gündüz yanıp
Geceleri sönecek
Susuzluktan şehirler
Kerbelâya dönecek

***

Çok geçmeden belli olur
Akkoyun karakoyun
Her dört yılda bir
Tekrarlanmaktadır bu oyun!...

* * *

BEN DE MİLYONER OLDUM

Evime hasır aldım. Çok memnun kaldım. Dünyada enayi çok. Görür görmez eş dost bana yağ çektiler, dediler: Isparta halısından farkı yok.

Hasıra basa basa gireceğiz yirmibirinci asıra. Tüm odalarımı, salonu hasırla döşettim. Elime sağlık iyi ettim. İçinizdeki konfor, lüks ateşi ancak böyle söner. Sizde benim gibi parla kyarınlarınızı hazırlayın. Fakirhanenizi hasırlayın, olun milyoner!.

PİŞTOV TRAŞ TABANCASI

Artık çifte ile değil, tomsonla vurulur oldu bıldırcın, keklik. Traşta da değişti teknik. Her sabah sinek kaydı traş için, traş tabancalarımızı seçin.

Önce yüzününüzü ayarlayın, sabunlayın. Sakalınıza nişan alın iyice. Sonra tetiğe basın, karınız: «Artık!» deyince.

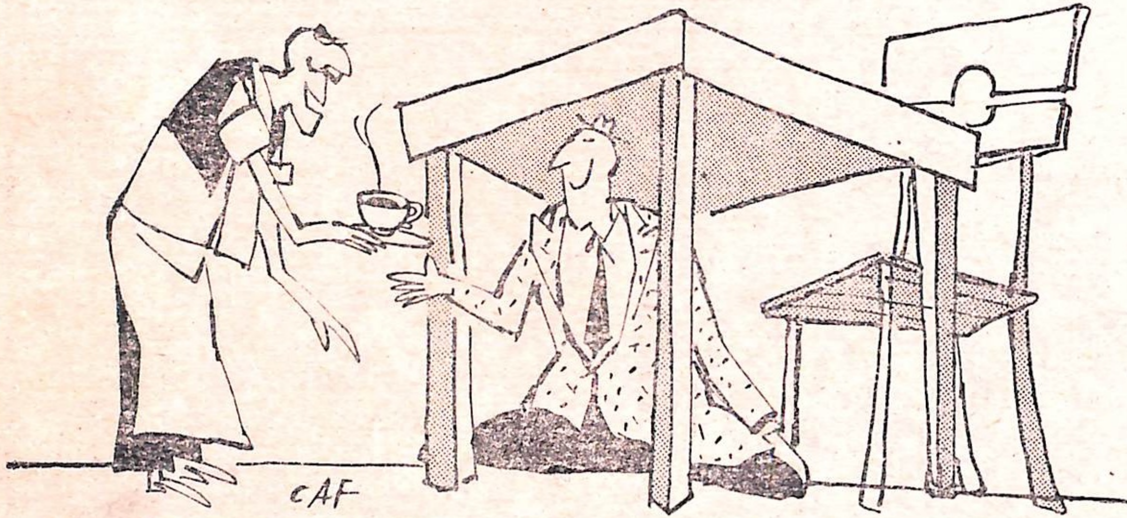
Bir saniyede tıraşınız da bitmiştir, işiniz de... Bize bir teşekkür borçlusunuz. Onu da ödersiniz inşallah dünyaya bir daha gelişinizde!...

— Kıbrıs Rumları silâhlanıyor!...

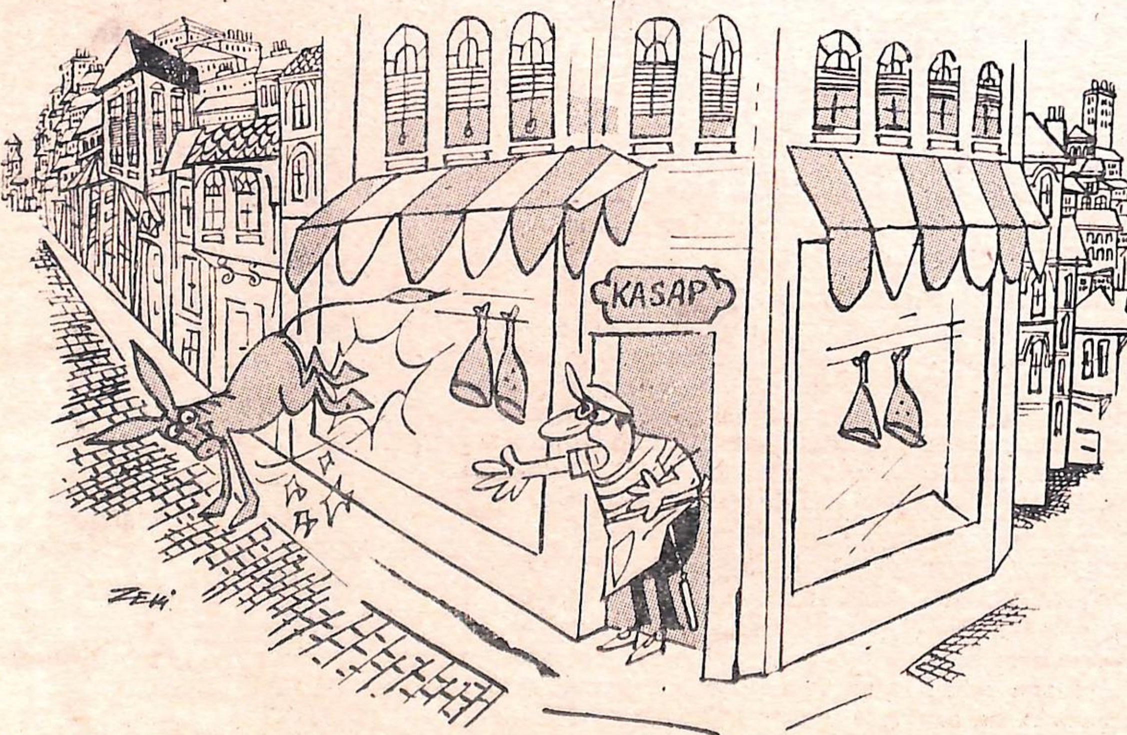

— Tuu!... Daha aklın başına gelmedi mi?...

— Romatizmam var... Ben hep alt katta otururum da...

— Eşek eti satanlar çoğalıyor!...

— Ben eşek eti satmıyorum!...

— Ucuz sigarala

Ya

— Kentlerde sık sık ara

— Bıçak taşırsın ha

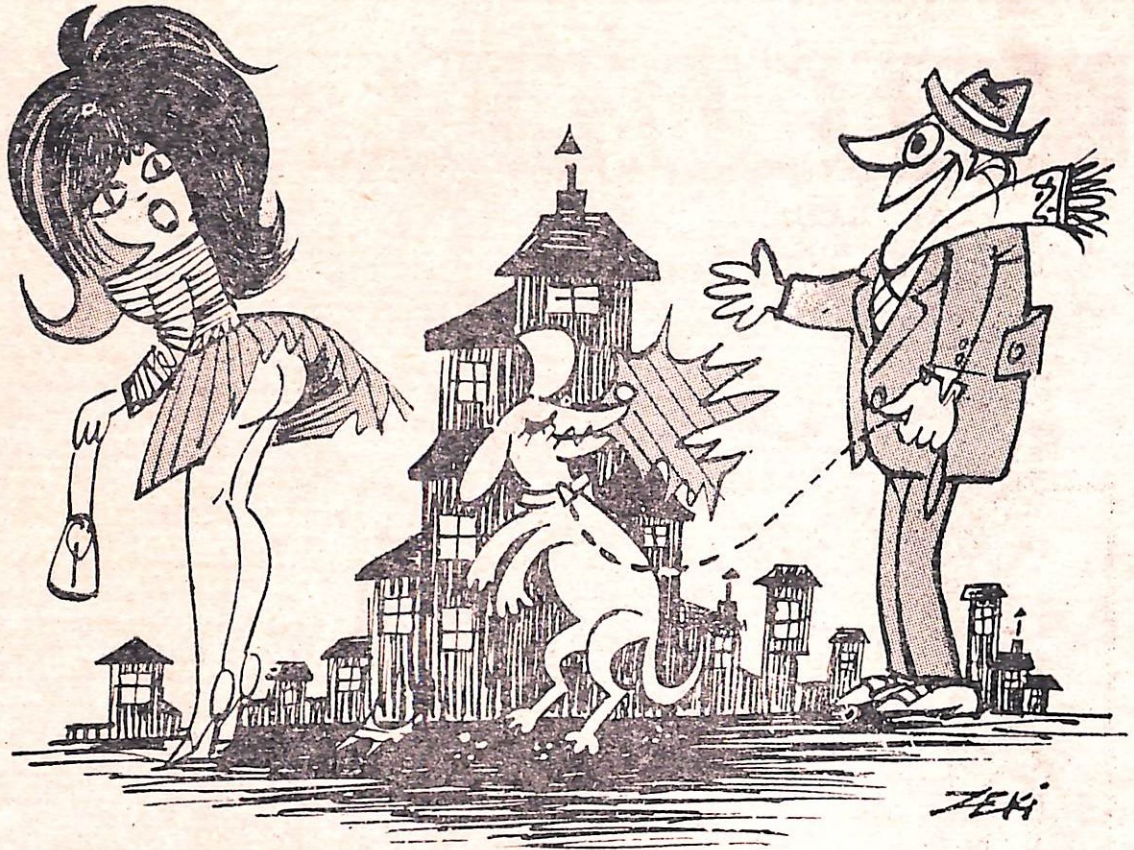
k çıkıyor —

— tarama yapılacak —

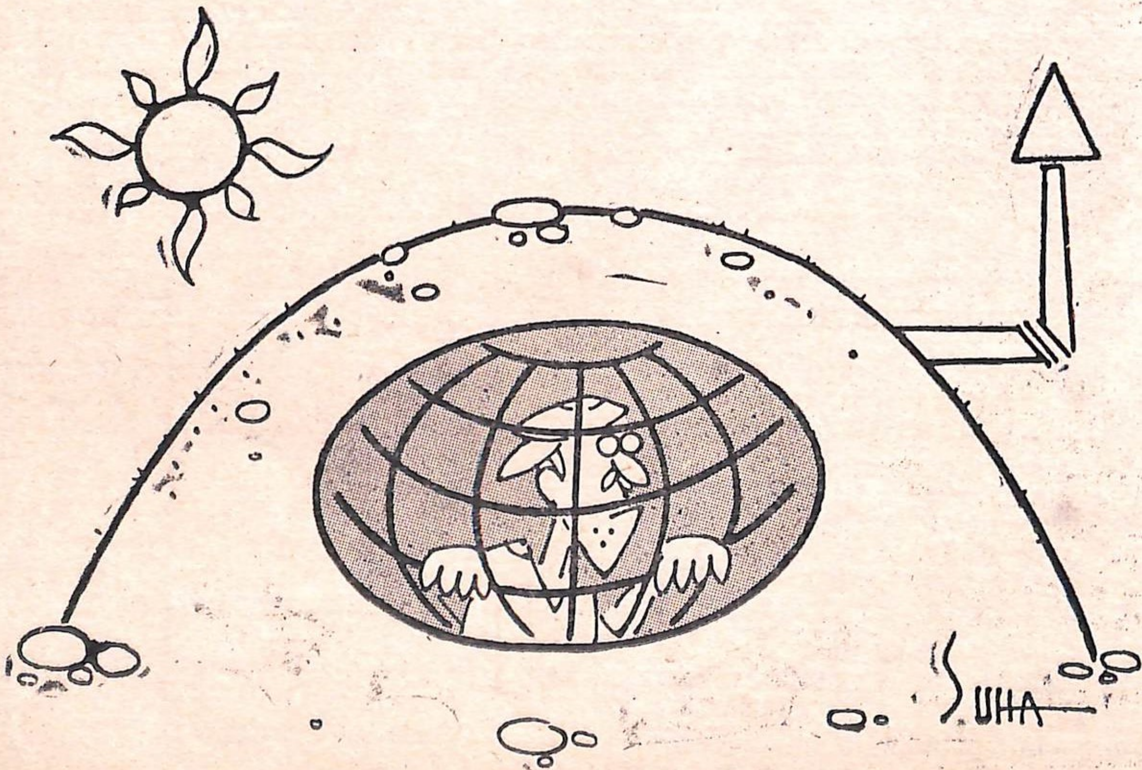
rü karakola!...

— Size ısırmaz demedim mi?

Yazısız

Yazısız

Sizin için...

KANIT

Genç kız kırklık aşığına sordu:
— Seni sevdiğimden şüphenlenmiyorsun değil mi?
— Hayır. Ya sen, benim aşkımdan şüphe ediyor musun?
— Evet.
— Peki sana nasıl kanıtlayayım aşkımı?
— Babadan kalma apartmanı üstüme geçirterek...

Ahmet KESKİN — İnönü Cad. 51 / DENİZLİ

Haşmet CİHAN

SEÇİM TORBASI

Tevfik Bey, seçim başkanı olarak gittiği köyde seçim sonuçlarını torbaya koyup, mühürledi ve yanına da köyün muhtarını alarak taşıtların geçeceği yola gelmişti. Muhtarla yolda uzun süre beklediler, üşüdüler. Yol yakınlarından çalı çırpı toplayıp, ateş yaktılar. Bu arada ateşin aydınlatma alanının az ötesine koydukları seçim torbasının yürüdüğünü gördüler. Seçim torbasının konduğu filenin içinde bir de muhtarın koyduğu katmerli çörek vardı. Bunun kokusunu alan tilki fileyi burnuna takarak almış gidiyordu. Tevfik Bey ve muhtar var kuvvetleriyle hem bağırıp, hem koşuyorlardı. Karanlıkta artık tilkiyi kaybetmişlerdi. El feneri ile tarlaları ve ormanları tarayorlardı. 3-5 saat bir aramadan sonra torbayı bir çalılık içinde buldular. Tilki çöreği yemiş, torbaya hiç dokunmamıştı. Artık Tevfik Bey'in sevincine hiç diyecek yoktu. Şehire geldiğinde arkadaşlarına durumu anlattı. Sonunda Seçim Kurulu Başkanı da duydu. «Şu arkadaşı bir göreyim» dedi.

Tevfik Bey, olayı Seçim Kurulu Başkanı Hakim Bey'e de anlattı. Hakim Bey de iyice güldükten sonra: «Ya Tevfik Bey oğlum! Bak böyle şeyler oluyor. Amma seni nasıl kurtaracaktık? Tilki aldı demekle kim inanacaktı?»

NOT: Olay 1965 seçimlerinde.

İhsan UKRAY
Hisarardı Okulu Öğretmeni / KASTAMONU

KELLE NEYMİŞ

Üsküdar Bülbülderesinden aşağı iniyorum, her taraf bir neşe ve renk cümbüşü içinde. Ankaranın kirli havası teninde koyu esmer bir bacaksız evlerinin penceresine doğru şöyle bağırıyordu:

— Anne bana çay yap, demli olsun,

Buba bana para at, kelle olsun.

Dayanamayıp çocuğa sordum; çayın demini anladık ama paranın kellesi nedir dedim.

Cevabı şu oldu:

— Sen İstanbul'da yenisin galiba. Paranın kellesi: deimr 5 liralıktır anladın mı? Hadi bir kelle de sen düş! Bakalım.

Neticede bir merak bana 5 liraya patladı...

Yılmaz KOCABALI
Tariş İstanbul Şubesi
Vefa — İSTANBUL

YAŞLI DEĞİLMİŞ

Belediye otobüsü tıklım tıklım, doluydu. Yanında yaşlı bir hanım teyzenin ayakta kaldığını gören yakışıklı genç, yerinden kalktı.

— Buyurun teyzeciğim oturmazmısınız.

— Oturun, oturun zira ben daha o kadar yaşlı değilim.

— O halde ilk durakta evlenelim...

Kadir ESEN
İskitler / ANKARA

ÇALIŞKAN HİZMETÇİ

— Kızım baksana bu iskemlenin üstü toz içinde.

— Gayet tabiî efendim.

— Gayet tabii ne demek? olur mu yavrum?.

— Elbette olur efendim. Bir haftadır üstüne kimse oturmuyor.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cad. Birlik Ap. D. 14/13 — Telsizler / ANKARA

İNSAN NEFSİ

İnsan nefsi
Çok şey ister
Bazen nefis bir kadın
Bazen köpüklü şarap
Yanında'da tavuk
Meyve ve balık
Egzotik bir ada
Veya gecekondu da bir oda
Çok şey ister
İnsanoğlu dünyada da
Olur veya olmaz
Mühim değil
Adem memnu elmayı yer
Günah işleyip öbür dünya'da
İnsan bulamazsa umduğunu
Ayvayı yer bu dünyada.

Yılmaz KOCABALI
Tariş — İstanbul Ş.B.

Çalar kum saati!

TRAŞ

Odada bir misafir vardı. Küçük Tülay yaklaşıp sordu.

— Amca siz berber misiniz?

— Hayır kızım neden sordun?

— Babam demin yine traş etmeye geldi dedi de...

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cad. Birlik Ap. D. 14/13 — Telsizler / ANKARA

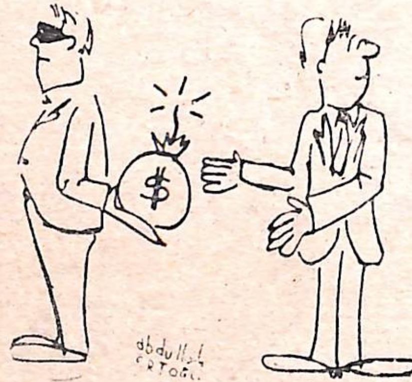
İLGİLİ SERVİS

Adam Şehirlerarası telefon görüşmesi yaparken, santral memuresi sık sık araya girip arızayı haber veriyordu. Sonunda adam dayanamadı.

— «Rica ederim hanımefendi» dedi. «Ne güzel konuşuyordum. Ben mi aklımı yitirdim, yoksa siz mi?»

— Bir dakika efendim istihbarat servisine bağlayayım. Oraya soruverin!

Zeynel TUNÇ
Yeni Turan Mah. Cengiz Topel Sok. No: 34
NUSAYBİN

— Rüşvet olayları çok kişinin başını yakıyor!...

Abdullah ERTOĞLU

KOALİSYON KURACAKMIŞ

Her zaman kiz çocuk dünyaya getirmekle rekor kıran bir ailede adam hanımına der ki:

— Ne olur hanımcığım bu sefer dördüz dünyaya getir.

Hanım gayet ciddi bir tavır takınarak:

— Efendi zaten bir düzüne oldu, ne yapacaksın dört çocuğu.

Adam alaylı bir şekilde sırıtarak cevap verir..

— Hanımcığım nasıl olsa kabineyi kuramam, bari koalisyon kurayım..

Kadir ESEN — İskitler/ANKARA

BARDAK

A.P. Genel merkezi reklam amacıyla üzerinde at resmi bulunan bardaklar yaptırmış. Her yere olduğu gibi bu bardaklardan bizim yöreye de geldi. Tabii ki A.P. taraftarlarına dağıtıldı.

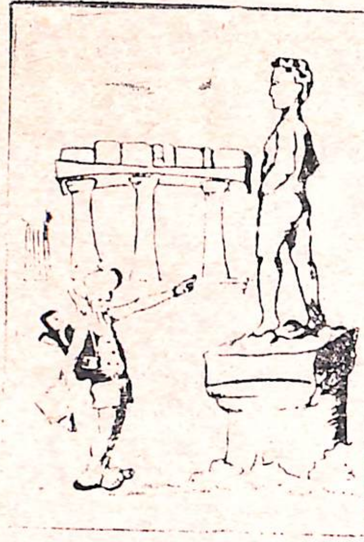
Birgün bu prtinin hastalarından birisi elinde bu bardakla birlikte kahveye girdi. Bardağı suyla doldurdu ve iştahını herkese ispatlamak istercesine oohh dedi, ne tatlı suymuş bu böyle. Arkasından bardağı yine suyla doldurdu ve C.H.P. taraftarı ve şen, şakrak bir ihtiyar olan Ahmet dayı'ya bu suyu içmesini teklif etti. Ahmet dayı ilkin içmek istemedi ama fazla ısrar edince dayanamayıp içmek zorunda kaldı. Suyu bitirince Ahmet dayı öhöö dedi ortalığı kokuşturdular şimdi de bardaklarıyla suyumuzu kokuşturuyorlar. Ayağa kalktı ve konuşmasını şöyle sürdürdü:

Benim eski tasım bunların hepsine bedeldir deyip, yalpalaya, yalpalaya eve doğru yürüyüp gitti.

Cemil SOLAK / DENİZLİ

KİMİ YAŞAR, KİMİ ŞAŞAR

Kimi köşkte, villada,
Taşıyor milyonlarca lira.
Kimi toprak bir evde,
bir gecekonduda.
Yaşıyor, koca bir kafa,
İnce bir boyun,
Hastalıktan karnı şişmiş,
Zayıf, solgun benizli
bir çocukla.
Kimi yaşıyor mecliste, parlementoda,
Haksızlığa, işkenceye uğrayanların
Kendilerine verdiği zevkin
kahkahasıyla.

M. Remzi ÖNCEL

ADAMIN BİRİ

Bir adam vardı, karşı masada oturan.
Bir adam vardı, oturup ta düşünen.
Ve insanlar vardı, diğer masalarda,
Konuşup ta, gülüşen.
Dert bir değildi ki garibanda.
Hangi birini düşüneyim derken,
Mezesi, bardağı önünde kaldı.
Dudaklarında acı bir tebessüm,
Başka bir âleme daldı.

Vedat GÜRGÂN — ANKARA

KORKU

Ağaçlar açmış çiçek
Tam kız kaçırma anı
İki gönül bir olunca
Samanlık seyran olur diyerek
Açan çiçekler altından
Ayşeyi kaçırmak gerek.
Ayşe çiçekleri çok sever
Kaçarken ya durupta
Çiçekleri sevmek istemesi tutarsa
Bizim iş hapı yutmaz mı?..

Ahmet KESKİN
İnönü Cad. 51 / DENİZLİ

ÇAMAŞIR SUYU

Haydarpaşadan kalkan vapurun kıçında uskur üstündeyim. Önce banliyö yolcuları sonra Anadoludan gelenler koşuşarak vapura doluşuyorlar. Benim yakınıma ise İstanbul'u ve denizi ilk gördükleri her davranışlarından belli olan bir aile düştü. Hareket etmek üzere makinalar çalışmaya başlayıp da uskurlar dönmeye başlayınca vapur önce bir iki silkindi, sallandı. Bizimkilerde bet beniz kalmamıştı ki o sırada denize bakmakta olan afacan şöyle bağırdı:

— Anaaa Ana denize bah! Çamaşır suyu gibi, köpüreyo!.

Yılmaz KOCABALI
Tariş İstanbul Şubesi — Vefa / İSTANBUL

— Beyin nakli gerçekleşti!...

Bayram KÜÇÜKGÜÇLÜ

GARİBAN

Günü gününe uymaz insanın
Kimi düz yolda giderken tökezlenir.
Kimi de her yönden
Başkalarınca izlenir
Ben garip doğmuşum anamdan
Garip koymuşlar adımı
Daha atarken ilk adımımı,
Tökezleyivermişim
Ne olmuş sonra?
Orasını sakın sorma
Halâ tökezlenip gidiyoruz.
Yaşam yollarında

Vedat GÜRGÂN — ANKARA

BEYHUDE YANMASIN

Cimrinin biri bir gece birdenbire hastalanmış, doktor çağırmışlar, muayeneden sonra:

— Buna ümit yok, deyince hasis:

— Öyleyse mumu söndürünüz, beyhude yanmasın demiş.

DEVAM ET

Bekçi derede yıkanan adamı görünce hiddetle bağırdı:

— Hey baksana buraya... Yıkanmak yasaktır burada, çabuk çık!...

Adam güç bela cevap verdi:

— Ben yıkanmıyorum... Boğuluyorum, görmüyor musun? Bekçi yoluna devam ederken söylendi. Ha, o başka öyleyse devam et!...

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cad. Birlik Ap. D. 14/13 — Telsizler / ANKARA

MİNİ ANKET

— Adınız?
— Nemelâzım.
— Yaşınız?
— Yolun yarısı.
— Siyasî tutumunuz?
— Solun ortası.
— Oy pusulanız?
— İktidar rotası.
— Teşekkür ederiz efendim.
— Üstünüze afiyet beyfendi

Siyami YOZGAT

YALABIT

Çingene geceyarısı bir tarlaya girmiş, hıyar çalarmış. Gece yarısı pek karanlıkmış, ama ara sıra çakan şimşeğin aydınlığından istifade edermiş. Şimşek çaktıkça memnun, ara verince de şöyle söylenirmiş:

— Yalabıt Allahım yalabıt, kulların hıyar topluyor.

CANLI SIĞIR

İki mübalağacı konuşuyormuş. Biri demiş ki:

— Bizim memlekette bir makine icadedildi; bir yandan sığırı koyunca öbür taraftan sucuk çıkıyor.

Öteki altta kalırmı, dahi ileri gitmiş:

— O bir şeymi ki bizde bir makine icat ettiler bir taraftan sucuğu koyunca öbür taraftan canlı sığır çıkarıyor.

Bir Çizerin Kaleminden

— Biricik oğlum için herşeyi yaparım... Seni oğlum için kaçırıyorum.
— Nasıl, oğlum yakışıklı mı bari?

BEKLEME GELMEZ

Kolu kanadı
Kırılmış
İnsanlara darılmış
Darılma Hıdır
Savaş arkadaş!
Bekleme
Gelmez Hızır!.

DEVE!

Akşam olur
Karanlık basardı
(Eve) derlerdi
(Deve) anlardı.
Deve kaldı ismi
İşte bu yüzden,
Deve güreşlerini
Sevmesinden
Değil yoksa!...

— Armudun sapı var, üzümün çöpü!...

İNECEK VAAAR!

Otobüs ter kokuluydu.. Kalabalıktı... Hava sıcaktı.
Bindi tepesine Veli'nin bir şişman kadın. Bastırdıkça bastırdı ezdi Veli'yi.. Ter kokusundan, havasızlıktan, öldü öldü dirildi, sinirleri gerildi. İlk durakda bağırdı «inecek vaar!» dedi. Kadın inmedi... Veli inledi... «İneceği durağı beklemek gerek» dedi.

HEMŞERİ MÜYÜK?

«Her sokağa çıkışımda, işe gidişimde, eve dönüşümde, durmadan bana saat sorarlar» dedi Hayati Kibaroğlu. Her seferinde, kibarca saatin kaç olduğunu söylermiş saat soranlara... Bu bir insanlık görevi imiş. Geçen gün, gene biri sokulmuş yanına... «Saat gaç?» demiş damdan düşer gibi. Hayati Kibaroğlu, gene de saatin kaç olduğunu söylemek için koluna bakmış.. «durmuş!» demiş. Adam «Ne var gardaş, hemşeri müyük Yosam?» demiş «ismimin Durmuş olduğunu nireden billyon?»

KAÇ KEMİK VAR?

İnsan iskeletinde tam 213 tane kemik varmış. Doğrudur. Gazete bu... Yanlış yazar mı?
Şu fakirde de kuşkusuz 213 tane kemik vardı... Vardı ama, gıdasızlıktan zavallı (bir deri bir kemik) kalmış..

NEDENİ ORTADA!

Balıkesir'li genç bir kız kendisini iğfal eden eniştesinin kafasını balta ile parçalayarak öldürmüş. Neden balta ile?
Çünkü kızın geleceğini baltalamış eniştesi. Kısasa kısas!...

YUVA!

«Garip kuşun yuvasını Allah yaparmış..» Evet yaparmış... Geçmişte, eski zamanda öyle imiş. Günümüzde öyle mi ya? Politikacılar bu işi artık Allaha bırakmıyorlar. Garip kuşun yuvasını öyle güzel yapıyorlar... Öyle güzel yapıyorlar ki!.. İçine girer girmez başlarına yıkıyorlar.

TAHİR DUBLE

Dün akşam Tahir Duble isminde biri şarabı fazla kaçırdığından, fazla hesap ödemiş... Öderken de meyhaneyi birbirine katmıştır.
Meyhaneden kör kütük çıkan Tahir Duble yerlere yatmış, önüne gelene çatmış... Küfürü basmıştır.
Bu arada önüne bir araba çıkmıştır. Önüne gelene küfür savuran, fırsatı kaçırmayan Tahir Duble; bir araba dayak yemek üzere iken.. Önüne gelmeyenler tarafından kurtarılmıştır. Fakat Tahir Duble, ne yaptığını bilmez bir halde, kendisini kurtaranlara da çatmış, küfürü basmıştır.
Bu durumda, biraz hırpalanan Tahir Duble'nin kafası bozulmuş, saçlarını yolmuş.. Bıyığını koparıp bir köşeye takmak istemiştir. Köse de bu vaziyete fena bozulmuş Tahir Duble'nin gırtlağını sıkmak istemişse de.. Sıkamamış, sıkılıp oradan gitmiştir. Tahir Duble başına toplanan kalabalıkla dalga geçmek istemiş.. İçkiyi fazla kaçırdığından kendinden geçmiştir. Oracıkta sızıp kalan Tahir Duble'ye, kimbilir kaç kişi bakıp geçmiştir... Tahir Duble'de kaldırımda sabahı etmiştir. Ayrıca «iç bade güzel sev» demiştir.

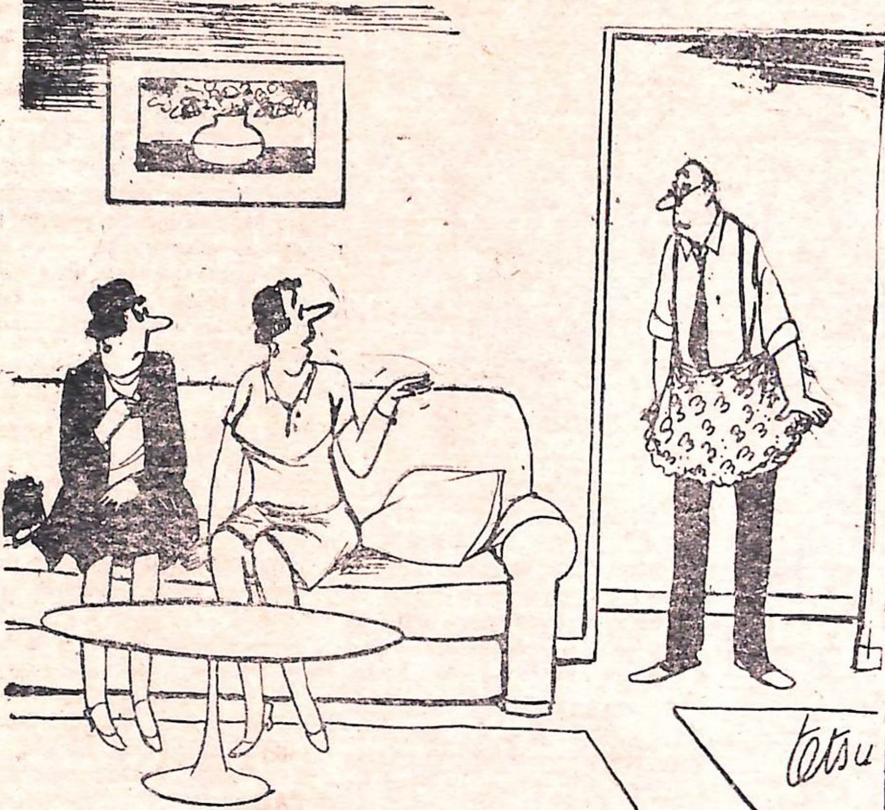
KURUDU

Denizler kurudu
Balık çıkmıyor
Temel artık,
Olta satmıyor
Yem satmıyor..
Allah bilir...
Kimbilir ne yapıyor?
Ya Mamut'la, Hıdır..
Onlar da artık
Balık satmıyor..
İş arıyor..
Artık uskumrular,
Ahşap evlerden değil
Hilton'dan
Fakir halka
Kuyruk sallıyor!

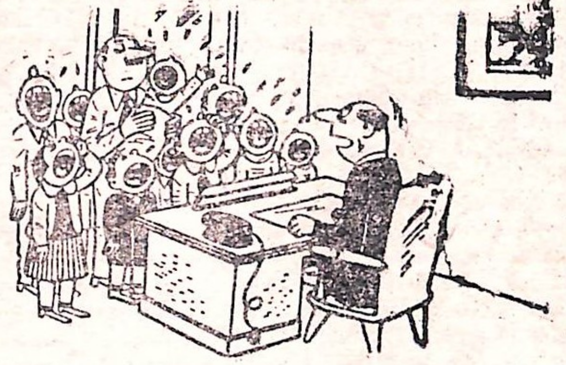
DURUYOR

Su sorunu
Elektrik sorunu
Konut sorunu
Trafik sorunu
Çöp sorunu...
Duruyor,
Olduğu gibi.
Durmayan
Sadece alkol..
Durmuyor
Şişede
Durduğu gibi.

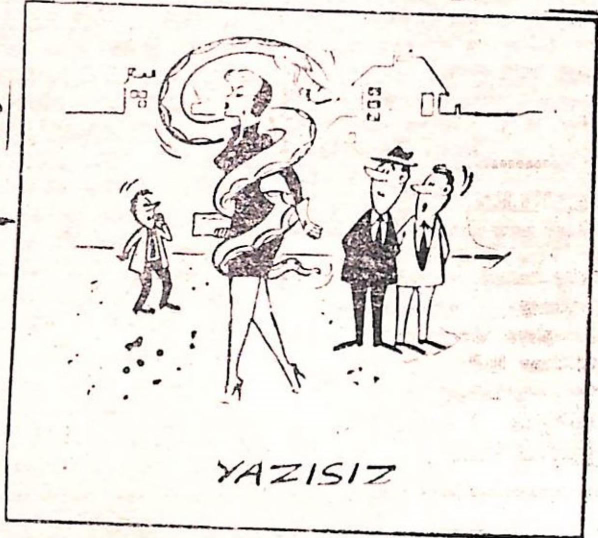
Şundan Bundan

— BAK, BEN MUTFAĞA GİRİYOR MUYUM? SENİN BURADA İŞİN NE AYOL?..

ZAM KOROSU!

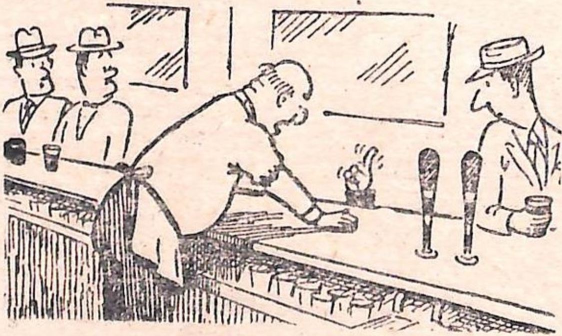

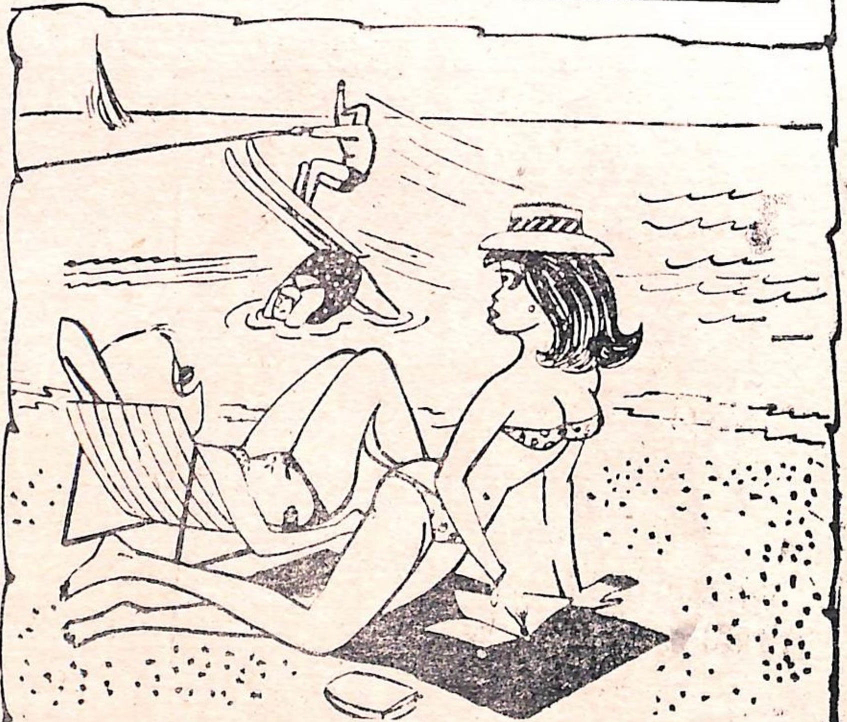
YAZISIZ

— BU SENDEN.. BAK, TIPKI SEN!..

— BU SON OLSUN!... BİR DUBLE İÇİP GİDECEĞİM!

— KOCAN SAHİDEN ÇOK ÇARPICI BİR ERKEKMİŞ!

KARI koca, bakkal-konfeksiyoncu Berger'ler, dükkânın arkasındaki odada öğle yemeklerini yiyorlardı. Madam Berger, her zamanki gibi müşterilerinden işittiği kasabaya ait dedikoduları kocasına anlatırken çatalını sert vuruşlarla tabağındaki ete batırıyordu ki bu da içindeki hiddetin dışa vuran en kesin bir açıklanmasıydı. Karşısında, büfe ile buz dolabı arasında sıkışıp kalmış olan iskemlesine tüner gibi oturan mösyö Berger ise farkında olmadan, elindeki tavuk budunu dikkatle kemiriyordu. Bununla beraber, onun yüreği de sıkıntıyla doluydu.

Yemekleri biter bitmez, bir müşteriye bir kasa gazoz yollıyacağını söyliyerek aceleyle mahzene indi.

Burada ağır işler görüldüğünden madam Berger hiç inmezdi mahzene ve kocasının bu nedenden orası tek sığınağı haline gelmişti.

Işık sağlamak amacile kapıyı aralık bıraktıktan sonra ufak iskemleye çıkarak bisküi kutularının sırlandığı ikinci rafa uzanarak elini kutuların arkasına soktu ve oraya sakladığı paketi aradı. Ama hayret, paket yoktu! Bütün kutuları teker teker kaldırıp baktı, paket hala yoktu.

Sonra iskemleden yere inerek, onun bir yere düşmüş olabileceği düşüncesi ile dizleri üzerinde sürünerek yerlere bakmağa başladı.

Bir kedi gibi, dört ayak üzerindeyken, kapı eşiğinde karısı belirdi. Elleri belinde olduğundanda iri ve şişman, sert bir sesle:

— Bir şeymi kaybettin Ernest: diye sordu.

Ernest Berger, şaşkın titredi. Onu, aşağıdan yukarı, daha korkunç görüyordu.

Verecek cevap bulamadı.

Ama karısı, alayla, kelimelerin üstünde dura dura:

— Aradığın, eğer, televizyon hikâye yarışmasına yolladığın (Aşk Hikâyesi) adlı hikâyense, boşuna vakit kaybediyorsun, dedi. Kâğıdını ve pulunu benim paramla satın alarak postaladığın saçmanın orijinali geri geldi. Çünkü kimse değer vermedi ona. Bisküi kutularının arkasına sakladığın ikinci kopyasını ise oradan ben aldım. Zavallı Ernest, bir delikanlı gibi hareket ediyor ve çevirdiğin işleri farketmiyorum sanıyorsun ha!

Sonra birden daha sertleşerek:

— Sen karına yardımdan bile aciz bir erkeksin, diye ekledi. Böyleyken, aşk hikâyeleri yazarak bir yazar olmak hülyasına kapıldın! Oysaki sen hiç bir şey olamazsın. Ne yaptım biliyormusun: senin aşk hikâyesini belediye reisinin karısı madam Catusse'e verdim okuması için... Gerisini sen düşün artık: Kabul gününde bundan bütün ahbaplarına bahsedecektir. Kasaba halkı, 45 yaşındaki konfeksiyoncu bakkalın aşk hikâyeleri yazdığını ve kendini ünlü bir yazar sandığını öğrenecek... Bu da sana karından bir şeyler saklamak ne demektir onu öğretecek. Şimdi, dükkânı sana bırakarak berbere gidiyorum, saçlarımı yaptıracağım. Düş kırıklığına uğrayarak gelen müşterilere kötü davranma ha... Aşağıdaki paralrı da saymış olduğumu bil ve başka çılgınlıklar yapmağa kalkma...

Kadın, elindeki kâğıt tomarını kocasının yanına atarak çıktı gitti.

O ana kadar, olduğu vaziyette diz üstü yerde, şaşkın duran Ernest Berger, karısının attığı postayla geri yollanan hikâyesinin orijinalini alarak üzüntüyle ayağa kalktı ve dükkâna döndü.

Ne yazıkki doğruydu karısının sözleri. Hikâyesi TV'den geri çevrilmişti. Aslında, biraz emindi bu sonuçtan. Ama o, içinden gelen o aşk dolu sözleri, kendi karısı gibi hain ve kaba olmıyan bir başka kadına söylemek ihtiyacından yazmıştı. Kendisinin de aşık bir erkek olabileceğini kanıtlamak için yazmıştı. Onları yazarken, alçalışını, 20 senelik sıkıntılarını unutmuş, dinç, güçlü bir erkek olarak hissetmişti kendisini. Aynı zamanda hür ve iradeli...

Oysaki 20 senedir dükkândan sadece cenaze törenlerine gitmek için ayrılıyordu. Aşk hikâyesini yazarken hayattan zevk alıyor, sevinç duyuyor ve bu sonsuz zevkin bedelini hiç bir şekilde, hiç kimseye ödemiyordu.

Dükkâna gelecek olan müşterilerin fıskoslarını, alaylı bakışlarını, kıs kıs gülüşlerini şimdiden hisseder gibiydi.

Dükkânda her zamanki yerine geçerek oturdu. O an, dükkânın kapısını iterek belediye reisinin karısı madam Catusse içeri girdi. Madam Catusse, 35 yaşlarında kadar, sevimli, güzel vücutlu bir kadındı. O gün her zamankinden fazla makyaj yapmıştı.

Ernest Berger, sıkılgan bir tavırla:

— Ne arzu ediyorsunuz madam? diye sordu.

Kadın, yanına yaklaşarak:

— Hiç, dedi. Bu gün yalnız olacağınızı biliyordum. Sizinle konuşmam lâzım. Arkadaki odaya geçemezmiyiz?

Ernest'in cevabını beklemeden arka odaya geçerek -bir iki defa oraya gelmiş ve madam Berger'le kahve içmişti - dar divana oturdu. Sonra, ayakta ona ne yapacağını bilmeden, şaşkın tavırlarla bakan Ernest'i ellerinden yakalıyarak yanına çekti ve birden:

— (Aşk Hikâyesi) adlı hikâyenizi okudum mösyö Berger, dedi. Ve onu arkadaşlarıma da okuttum.. Ben ve diğer arkadaşlarımda aynı fikirdeyiz: nefis bir hikâye, tam anlamile nefis!

— Oh, fakat... madam... hikâyemi geri yolladılar, diye Ernest kekeledi. Neyseki siz alaya almıyorsunuz beni...

— Nasıl! diye madam Catuss isyanla bağırdı. İşinizle hiç bir ilgisi olmadığı halde böylesine güzel şeyler yazasınız da onlar anlamasınlar... ve sizde alay edilmekten korkuyorsunuz öyle mi?

Kadın, Ernest'e daha da çok sokularak:

— Sizden bir şey saklamıyacağım, diye ekledi. Hikâyenizle derin bir şekilde heyecanlandım. Gerçek aşkın varlığını onda buldum. O güzel sözleri, hiç bir erkek söylemedi bana. Kocam bile.

Ernest, dalgın:

— Karım da bana, dedi.

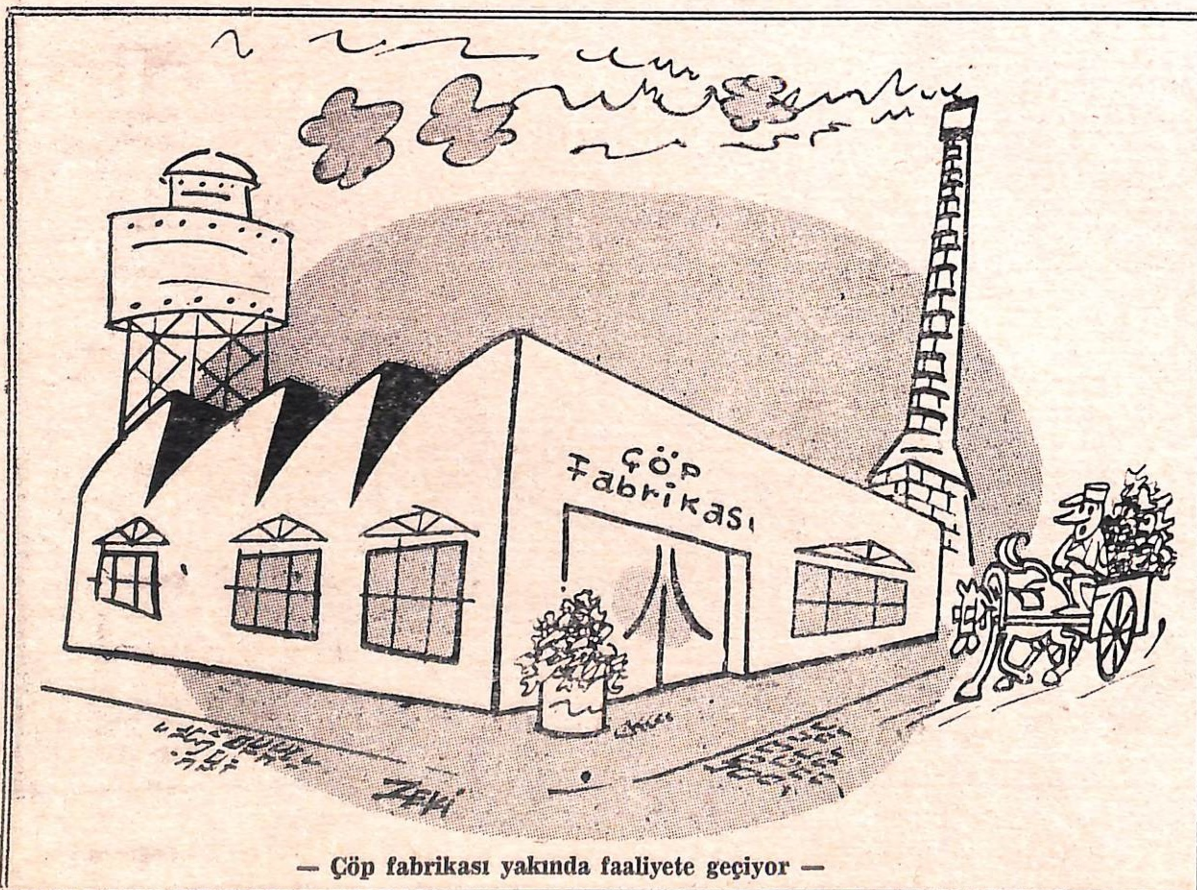
Madam Catuss biraz daha yaklaştı.

— Sizinde anlaşılmamış bir erkek olduğunuzu biliyorum ve ben sizi anlıyorum. Ah mösyö Berger, siz istediğim erkeksiniz!

Ve, büyük bir istekle, Ernest'in boynuna sarılarak onu öpmeğe başladı. Ernest, ilkin ürkek, bu çılgınca öpüşlerden kaçmak için çırpındı... sonra... çoktan beri unuttuğu bir istekle oda bu güzel kadına sarıldı.

Saat dörde doğru, ikisi de mutlu, dükkâna geçtiler. Madam Catusse, bir mankene giydirilen son moda bir süeteri göstererek:

— Sevgili Ernest, dedi, size sır-

— Çöp fabrikası yakında faaliyete geçiyor —

tınızdaki gömlek hiç yakışmıyor.. böyle giysiler giymelisiniz.

Sonra, yanağına bir öpücük daha kondurdu, dükkândan ayrıldı.

Dükkânın kapısı kapanır kapanmaz, Ernest güven dolu adımlarla mankene yaklaştı, son moda süete ri aldı, sırtındaki eski gömleği atarak onu giydi. Aynaya bir göz attı, evet şimdi daha yakışıklı olmuştu.

Az sonra, dükkânın kapısı yeniden açılarak içeri madam Boisvert girdi. Her zaman şık giyinen madam Boisvert o gün dahada şıktı. Dahada çekiciydi. Berger'in yanına yaklaşarak:

— Nasılsınız mösyö Berger? diye sordu. Siz buradaki erkekler gibi değilsiniz, bir başkasınız... diye kırıttı.

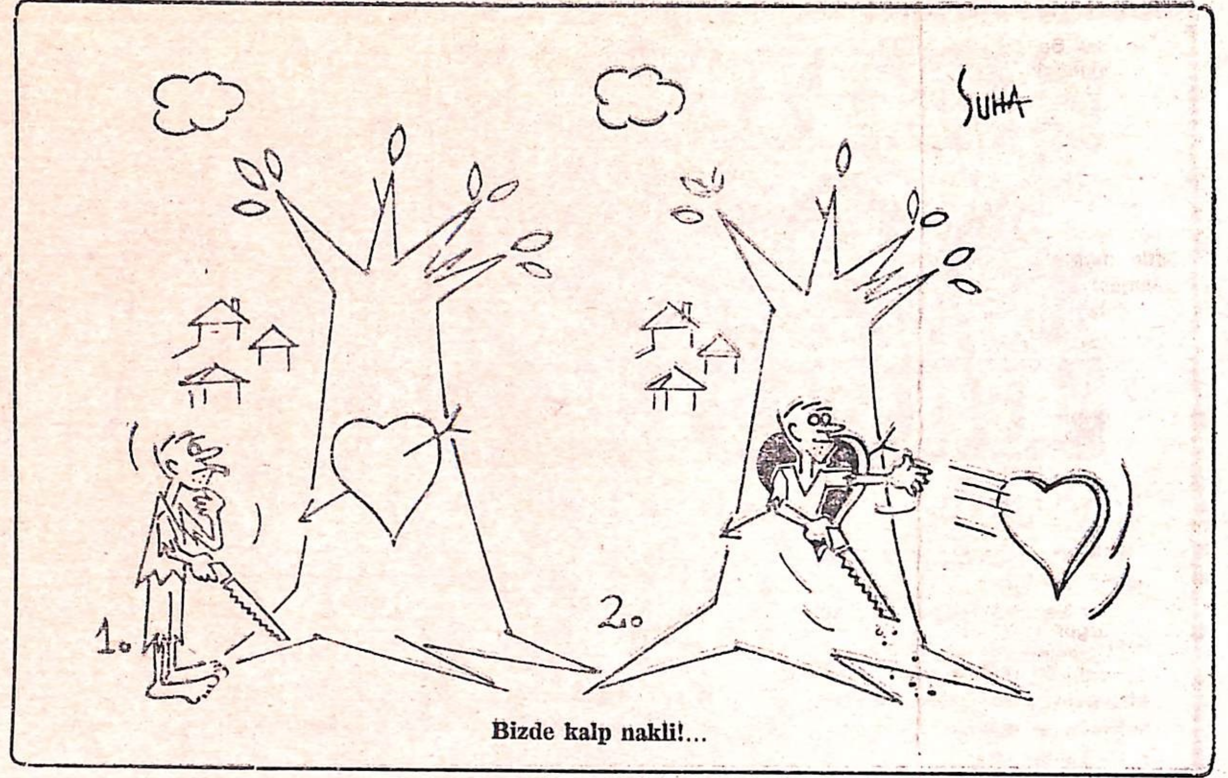
Ernest artık hiç bir şeye hayret etmiyordu. Kadına vakit bırakmadan, bu kez o kadını arka odaya, daha rahat sohbet ederiz diyerek götürdü.

Saat beşe doğru, madam Boisvert mutlu ayrılırken, Ernest biraz yorulmuştu ama, iradesi çelik gibi güçlenmişti.

Üzerinde (Kapalı) yazılı kartı alarak dükkânın kapısına astı, sonra kasanın arkasındaki koltuğa oturdu, ayaklarını tezgâhın üzerine uzatarak günlük gazeteyi okumağa başladı.

Berberden, kafası bir koyun başı gibi kıvır kıvır dönen madam Berger, dükkânın kapısına asılan (Kapalı) yazılı kartı görünce şaşırdı. Kalbi çarparak kapıyı açtı ve içeri girdi. Ne olmuştu?

Kapı yanında duran mankenin üzerindeki süeterin çıkmış olduğunu ve onu kocasının giydiğini, ayaklarını tezgâh üzerine koyarak ilgisiz bir tavırla gazete okuduğunu görünce, neredeyse kalp krizinden düşüp ölüverecekti. Ama ölmedi ve ihtiyatla:

Bizde kalp nakli!...

— Aklını mı kaçırdın Ernest? diye sordu.

— Belki, hemde bir kaç defa, diye Ernest alayla cevap verdi.

Bu kez, madam Berger onun gerçekten deli olduğuna karar vererek elini göğsüne bastırdı. Ama bir başka söz söylemeğe vakit bulamadan dükkânın kapısı açılarak belediye reisi içeri girdi ve:

— Karım bana her şeyi anlattı, diye bağırdı.

Sapsarı olan Ernest, bu iri yarı belediye reisine korku ile bakarken, o, yanına yaklaştı ve ellerini avuçlarına alarak:

— Mösyö Berger, dedi, ben istidatlı birini arıyordum, belediyeye kültür başkanı yapmak için. Orada kurslar açacak, tiyatro bölümleri kuracak bir başkan olarak nihayet sizi buldum. Bu işte yardımcınız da karım olacak. Kabul ediyorsunuz değil mi?

Ernest mutluluktan uçuyordu. İçinden belediye reisinin boynuna atılmak, onu sevinçle kucaklamak geliyordu ama kendini tuttu. Bundan böyle, kendisini nasıl görüyorlarsa öyle olacaktı. Bütün benliğini kaplıyan sevinci kontrol altına alarak, ilgisizlikle:

— Bu yeni meşgaleler benim aile hayatımı biraz karıştırıyor, dedi, bilmemki ne yapsam...

— Ama bu, toplumun yararı için gerekli... lütfen kabul edin, diye belediye reisi rica etti.

Ernest, gözleri alabildiğine açılmış, bir iskemleye çökmüş olan karısına bakmadan:

— Haklısınız, diye cevap verdi, kabul ediyorum. Önce toplum düşünülmeli.

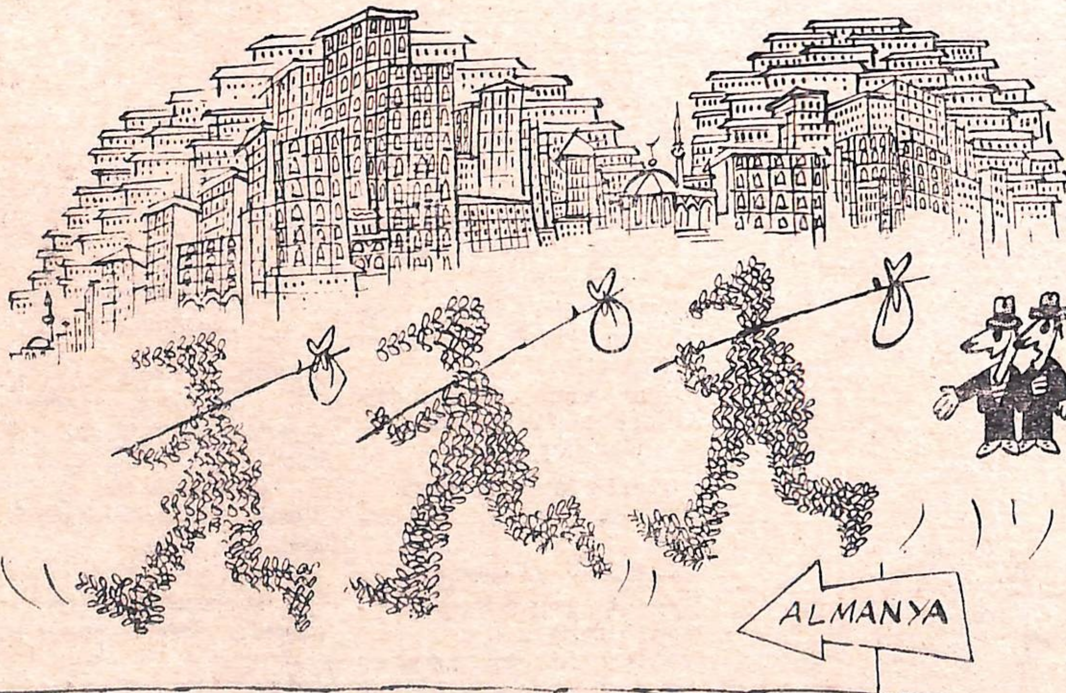
— Sağ olun. Sizden zaten böyle bir cevap beklerdim. Şimdi gidip haberi benden daha çok mutlu olacak karıma bildireyim.

Belediye reisi, Ernest'i sevinçten sarhoş bir halde bırakarak dükkândan çıktı. O çıkar çıkmaz da, madam Berger ayağa ayağa kalkarak, az evvel içeri girerken dükkân kapısından alıp kenara bıraktığı (Kapalı) yazılı kartonu yeniden dış kapıya astı. Ernest'in yanına geldi. Yeni bir kavgada, savunma pozuna giren Ernest'in boynuna sarılarak onu öptükten sonra:

— Ernest, sevgilim, diye bağırdı. İşte, her zaman arzuladığım erkek hâline geldin! Ve, kocasını, o gün iki kadınla sevişmiş olduğu odaya sürükledi.

Çeviren : Süheylâ AYKUT

Piyasa durgun

— Herkes sinek avlıyor... Elbet onlar da Almanya'ya gider arkadaş!...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

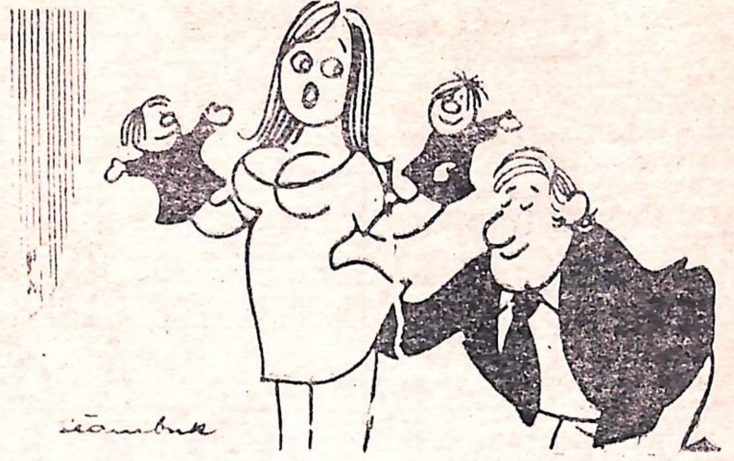
İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR...

Yazısız

HAY HAY!

Eldiven istiyen kadına tezgâhtar sordu:

— Ne renk istiyorsunuz madam?

—— Ben renkler üstünde çok titizimdir, dedi kadın. Bilmem bulabilecek misiniz? Çok sıcak, sütlü kahve rengi.

— Hay hay madam, dedi tezgâhtar. Yalnız, şekerli mi, şekersiz mi olacak?

YİRMİ YAŞ BÜYÜK

İki dost, üçüncü dostlarından bahsediyorlardı:

— Antoine'ın davranışlarını bir türlü anlıyamıyorum, dedi biri.

Diğeri sordu:

— Örneğin hangi davranışını?

— Onun gibi yakışıklı bir erkek, kendinden yirmi yaş büyük bir kadınla evlenir mi?

— Bence, insan paraya sahip olmak isteyince, yaşın lâfı olmaz!

İMKÂNSIZ

İki genç kadın dertleşiyorlardı. Biri:

— Biliyormusun, dedi, Jack'la hayat çekilmez oldu artık.

— Neden? diye diğeri sordu.

— Beni hep döğüyor.

— Buna uzun süre dayanamazsın şekerim, boşan ondan.

— İmkânsız, çünkü evli değiliz ki!...

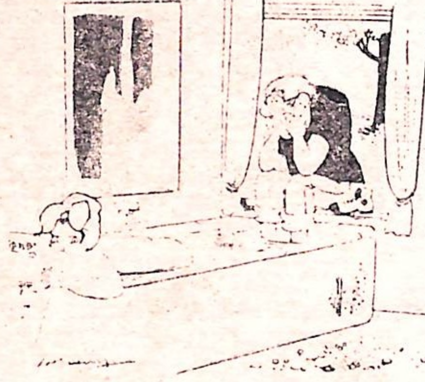
TİYATRODA

Mösyö Durand'la eşi balkonun ön sırasında oturmuş piyes seyrediyorlardı.

— Tanrım! Bu piyes ne kadar da heyecanlı, dedi madam Durand kocasına. Bak, orkestranın yanında oturan adam bayıldı.

Kocası dudak büktü:

— Bunda şaşılacak bir şey yok. Az önce düşürdüğüm dürbünüm kafasına geldi de...

— Arkamdan gazete okuyanlardan nefret ederim!...

KARAVANA

Mutluydular. Onbeş yaşında iki oğulları, on yaşında iki kızları, dört yaşında iki oğulları daha vardı. Komşularından biri:

— Ne güzel, dedi, karınız her seferinde kiz doğuruyor.

Erkek cevap verdi:

— Evet ama, arada karavana attığımızda da oluyor!..

ÇARPAN

Bir adama otomobil çarpmıştı. Hastahanede ilk yardımı yapıldıktan, ayağı alçıya alındıktan sonra da evine gelmişti. Bir gün hizmetçisi.

— Bir madam geldi, sizi görmek istiyor, içeri alayım mı? diye sordu.

— Kimmiş?

— Size arabası ile çarpan.

— Gelsin, ama yürüyerek, arabası ile değil!.

OTOBÜS MÜ?

Gezmiye çıkmışlardı. Bir ara kadın:

— Otobüse binen şu genç kadına, erkeklerin yiyecekmiş gibi bakışları ne iğrenç değil mi? diye sordu.

Oobüs beklediği halde gözü, karısının bahsettiği genç kadından başkasını görmiyen adam:

— Otobüs mü?... dedi. Ne zaman geldi?

SAAT KAÇ

Pazarın tadını çıkardıktan sonra geç vakit eve dönmüşlerdi. Arkadaşlardan biri:

— Saat kaç acaba, dedi. Benimki yine durmuş.

— Benimki de çoktandır tamirde, diye cevap verdi diğeri. Ama ille saatin kaç olduğunu bilmek istiyorsan, piyano ile de öğrenebiliriz.

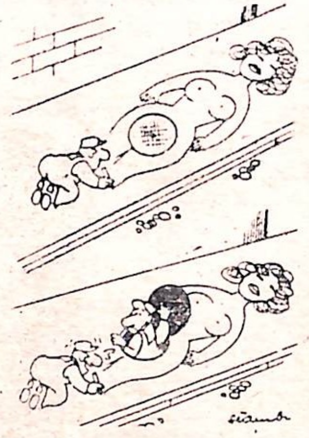
Saati soran güldü:

— İşletmesene bizi...

— Yoo, ne diye işleteyim...

Piyanonun başına oturdu, son derece gürültülü bir hava çalmağa başladı. Duvarı yumruklayan bitişik komşunun sesi duyuldu:

— Kes şunu... Sabahın dördünde piyano çalınır mı...

Yazısız

NEDEN?

Pariste karşılaştılar.

— O... Valey kasabasının doktoru, nasılsınız? diye biri sordu.

— Gördüğünüz gibi.

Valey'i terkettiğinizi duydum, doğru mu:

— Evet.

— Muayenehaneniz çok iyi işliyordu, neden kapattınız acaba:

Doktor içini çekerek:

— Öyleydi, diye mırıldandı. Ama artık Valey'de kimse kalmadı, hepsi öldüler!.

NİŞANLILAR

Genç kız nişanlısını sordu:

— Beni her zaman sevecek misin.

— Her zaman sevgilim.

— Gece ve gündüz beni düşünecek misin?

— Gayet tabii, ama imkânı olduğu kadar. Ama sana şunu da itiraf edeyim ki, zaman zaman, müstakbel, kayınvaldemi de düşüneceğim gibi geliyor!.

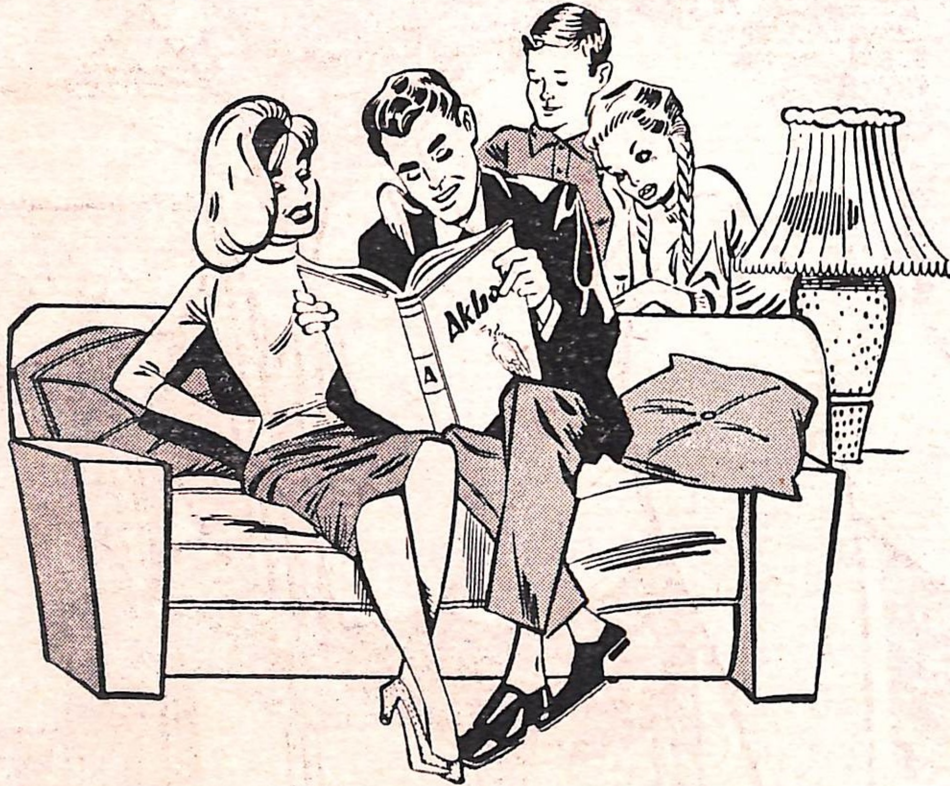
— Karımdan alışık olmam lâzım ama hâlâ fırtınalardan korkarım!

TÜRK BASININDA

55

YILI AŞAN
ILK VE TEK
MİZAH DERGİSİ

Akbaba

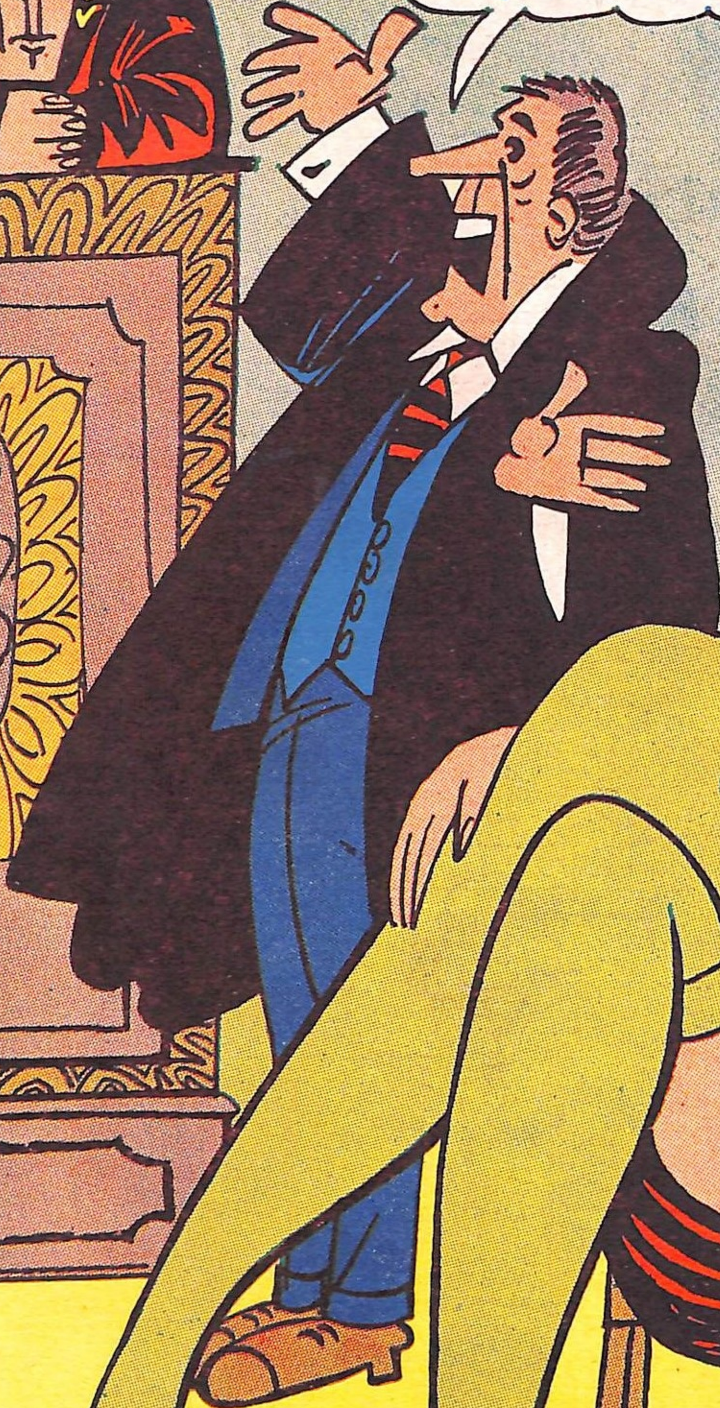

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDIR

Ak—163

Akbaba

VİTRİNDE (FIRSATI KAÇIRMAYIN) DİYE YAZIYORMUŞ... MÜVEKKİLİM SAF BİR İNSANDIR!.. TEZGAHTARI BU POZDA GÖRÜNCE FIRSATI KAÇIRMAMIŞ!

